

Ikt.sz.: STB/33-3/2013.

STB-11/2013. sz. ülés
(STB/101/2010-2014. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Sport- és turizmusbizottságának**
2013. május 7-én, kedden, 10 óra 9 perckor kezdődően,
az Északnyugat-magyarországi Általános Olimpiai Központ tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>A bizottság részéről</i>	4
<i>Megjelent</i>	4
<i>Helyettesítési megbízást adott</i>	4
<i>Meghívottak részéről</i>	4
<i>Hozzászólók</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Michl József köszöntője</i>	5
<i>Tájékoztató a kézilabda sportág utánpótlás-nevelési programjáról</i>	6
<i>Juhász István tájékoztatója</i>	7
<i>Lukács Zsuzsanna kiegészítése</i>	13
<i>Kérdések, felvetések</i>	15
<i>Juhász István válaszai</i>	16
<i>Lukács Zsuzsanna reflexiója</i>	19
<i>Tájékoztató a vízilabda sportág utánpótlás-nevelési programjáról</i>	20
<i>Nemcsik Balázs tájékoztatója</i>	20
<i>Kemény Dénes kiegészítése</i>	22
<i>Kérdések, felvetések</i>	25
<i>Kemény Dénes válaszai</i>	27

Napirendi javaslat

1. Tájékoztató a kézilabda sportág utánpótlás-nevelési programjáról

Előterjesztő:

Vetési Iván elnök, Magyar Kézilabda Szövetség

Lukács Zsuzsanna ügyvezető igazgató, Magyar Kézilabda Szövetség

2. Tájékoztató a vízilabda sportág utánpótlás-nevelési programjáról

Előterjesztő:

Kemény Dénes elnök, Magyar Vízilabda Szövetség

Nemcsik Balázs főtitkár, Magyar Vízilabda Szövetség

Az ülés résztvevői**A bizottság részéről****Megjelent**

Elnököl: **Dr. Bohács Zsolt** (Fidesz), a bizottság elnöke

Zakó László (Jobbik), a bizottság alelnöke

Horváth Zoltán (Fidesz)

Kovács Péter (Fidesz)

Révész Máriusz (Fidesz)

Bús Balázs (KDNP)

Szilágyi György (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Lasztovicza Jenő (Fidesz) dr. Bohács Zsoltnak (Fidesz)

Hadházy Sándor (Fidesz) Bús Balázsnak (KDNP)

Kovács Ferenc (Fidesz) Horváth Zoltánnak (Fidesz)

Szalay Ferenc (Fidesz) Kovács Péternek (Fidesz)

Hoffman Pál (KDNP) Révész Máriusznak (Fidesz)

Meghívottak részéről**Hozzászólók**

Dr. Simicskó István államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Michl József, Tata város polgármestere

Juhász István szakmai igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség)

Lukács Zsuzsanna ügyvezető igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség)

Kemény Dénes elnök (Magyar Vízilabda Szövetség)

Nemcsik Balázs főtitkár (Magyar Vízilabda Szövetség)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 09 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

DR. BOHÁCS ZSOLT (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Üdvözlök mindenkit a kihelyezett bizottsági ülésen. Azt gondolom, hogy rendben ideért mindenki, hála istennek, én is.

Először is a helyettesítésekről a jegyzőkönyv számára megjegyezném, hogy Szalay Ferencet Kovács Péter, Lasztovicza Jenőt Bohács Zsolt, Hadházy Sándort Bús Balázs, Kovács Ferencet pedig Horváth Zoltán fogja helyettesíteni a bizottság ülésén. Azt pedig meg is állapítom, hogy a bizottsági ülés határozatképes.

Először a polgármester úrnak adnám meg a szót, úgyszólván át is adom neki. Parancsolj!

Michl József köszöntője

MICHL JÓZSEF, Tata város polgármestere: Nagyon sok szeretettel és tisztelettel köszöntöm a Sport- és turizmusbizottság tagjait, nagy megtiszteltetés, hogy itt nálunk, Tatán, a tatai edzőtáborban ülésezik a bizottság. Egy-két gondolatot csak hadd mondjak azok számára, akik talán nem annyira ismerik a városunkat.

Államtitkár úr többféle minőségében rendszeres látogatója a városnak, mert honvédelmi államtitkárként is a tatai laktanyában többször vendégül láthattuk, ezért is örülünk, és most új minőségében meg pláne büszkéek vagyunk, hogy itt vagy közöttünk.

A városunk sport- és turisztikai történelme sok száz évvel ezelőttre nyúlik vissza. Nem fogom az egész elmesélni, csak ezt az egy momentumot hadd emeljem ki. Mátyás királyra nagyon büszkéek vagyunk, aki Tatát nézte ki olyan helyül, a Zsigmond által épített várat, hogy itt töltötte a pihenőidejét, adatolva tudjuk, hogy melyik évben hány napot és mikor volt itt Tatán, amikor is itt a környékben vadászattal és egyéb jó szórakozással pihentette magát, és hitem szerint mindig itt gondolta végig, hogy a nemzet jövőjében, nagy Magyarország építésében hogy kell továbblépnie, és aztán itt kipihenve magát, visszatérve az éppen aktuális központi várába megoldotta a feladatait. Ezért is szoktuk azt mondani, hogy ha Mátyás királynak jó volt ide Tatára jönni, akkor bizonyára önöknek is jó, úgyszólván jöjjenek máskor is.

A város sportéletéről csak néhány mondatot. Több mint tízezer olyan ember él Tatán - 24 ezres egyébként a városunk -, több mint tízezren vannak azok, akik valamilyen módon valahol sportolnak. Azt gondolom, ez egy nagyon-nagyon jó arány. A gyerekeinknél azt szeretnénk elérni, hogy minden tatai gyerek vagy sportoljon, vagy valamilyen művészetet tanuljon. Éppen ezért ezt nagyon komolyan külön is támogatjuk. Egy külön sportiskolája van a városnak, sporttagozatos általános iskolaként saját tanuszodával, sportcsarnokkal, és reméljük, egy leendő sportcsarnokkal, mert a tatai kézilabdacsapat taós pályázatának a segítségével reményeink szerint a közeljövőben egy új csarnok épülhet a városban, ami nagyban segíti a mindennapos testnevelés megoldását is.

37 sportegyesület működik egyébként a városban, és ebből kiemelkedik a kézilabda sportág, amelyben két alkalommal is megérhettük, hogy NB I-es csapata is volt a városnak. Sajnos megkapaszkodni egyik alkalommal se tudtunk. Úgyszólván hosszú távon az a tervünk, hogy az NB I B-ben is vagy az NB II-ben - attól függ, milyen megoldás lesz majd a fejlesztésre - a kézilabda országos bajnokságnak mindenképpen az élmezőnyében szeretnénk tudni továbbra is a csapatunkat. Tatabánya közelsége azért ezt a nehézséget hordozza, hogy két NB I-es csapat nehezen fér meg egymás ilyen közelében; inkább egymást kiegészítve tervezzük a jövőt.

A futball most indult el újra, hosszú évekig nem volt sajnos, viszont eredményesen kezdték meg a megye III-ban való szereplésüket. Azt reméljük, hogy szép lassan minden

évben egyet lépve azért komoly előrelépésre lehet szert tenni. Nem gondoljuk, hogy odáig eljutnak, mint a kézilabda.

A turisztikával kapcsolatban mindenkinek az asztalára tettünk egy csomagot, ha valaki itt nem találja meg, akkor még van természetesen további csomag, amiben a TDM-szervezetünk által készített kiadványok találhatóak. Komárom-Esztergom megyében a tatai TDM, a Tata és környéke TDM, azt gondolom, nyugodtan mondhatom, hogy a legkiválóbban működő TDM-szervezet. Több eredményes pályázattal tudtuk azt segíteni, hogy kiépült a teljes rendszer, és most már a megyei TDM-feladatokat is részben át tudtuk vállalni. A városnak nagyon kiemelkedő, nagy rendezvényei vannak egész nyáron, ezt most nem részletezem, a tájékoztató anyagban, a prospektusokban megtalálható, és nagy-nagy szeretettel várunk vissza mindenkit.

Végezetül pedig, Magyary Zoltán városában vagyunk, és éppen ezért 2008-ban, 5 évvel ezelőtt Magyary-tervet készített a városunk, ebben foglalmaztuk meg a hosszú távú fejlesztési terveinket. Ez a tervünk most már öt éves, úgyhogy az idén fogjuk felülvizsgálni. Az egyik legszebben sikerült feladatunk, amit magunk elé tűztünk, az az, hogy bevezettünk egy külön tantárgyat a városban, amelyben a gyerekeink a városról tanulhatnak, a tantárgynak egyszerűen az a címe, hogy Tata. Ezt hetente egy órában minden ötödik osztálynál idősebb gyerekek kötelező tanulnia. Ehhez külön tankönyvet is készítettünk feladatlapokkal és füzetekkel. Ezt azért említem meg így külön, mert nincs rajta copyright, mindenkinek szívesen átadjuk a gondolatot meg az ötletet. Azt hisszük, hogy csak azt szerethetjük jól, amit ismerünk. Ez igaz a sportra, turizmusra, a lakóhelyünkre, mindenre. Éppen ezért is a gyerekeink számára ezt így találtuk ki, és nagyon-nagyon jól működik.

Nagyon örülök, hogy a bizottság itt van Tatán. Nagyon jó munkát kívánok, és ha szabad, akkor veletek is maradok, hogy kicsit a kézilabda rejtelmeiben én is tovább erősödhessenek ahhoz, hogy ez a terve a városnak megvalósulhasson hosszabb távon is.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is köszönöm polgármester úrnak, illetve képviselőtársamnak ezt a kedves fogadtatást. Én azt hiszem, hogy egy páran már itt eltöltöttünk pár éjszakát, illetve pár izzadságcseppet itt elhullajtottunk, de bízom benne, most nem izzadságszagú lesz ez a dolog, bár tudomásom szerint később lesz valami futball is, úgyhogy mindenkit sok szeretettel látunk, akinek van ingere és lehetősége kis sportolásra is.

De természetesen most akkor térjünk vissza a hivatalos dologhoz. A napirendi pontokkal kapcsolatosan teszem föl szavazásra a kérdést. A napirendi pontokkal kapcsolatban van-e valakinek kérdése, indítványa? *(Nincs jelzés.)* Ha nincs, akkor szavazásra teszem föl. Aki egyetért a napirendi pontokkal, kérem, kézfelemeléssel szavazzon. *(Szavazás.)* Én úgy látom, hogy ez egyhangú.

Tájékoztató a kézilabda sportág utánpótlás-nevelési programjáról

Akkor az 1. napirendi pontra térve szeretném köszönteni a Kézilabda Szövetségből Vetési Iván elnök urat, hogy ha itt van, és Lukács Zsuzsannát, hogy ha itt vannak, akkor megtennék, hogy oda szembe leülnek. Megkaptuk az írásos anyagokat. Ezt követően akkor már meg is adnám a szót. Tessék parancsolni!

LUKÁCS ZSUZSANNA ügyvezető igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség): Köszönöm szépen, elnök úr. Államtitkár Úr! Polgármester Úr! Köszönjük a lehetőséget, hogy a Magyar Kézilabda Szövetség az utánpótlás-nevelési rendszerét a bizottság előtt is bemutathatja.

Elnök úr sajnos nem tudott jönni, úgyhogy be kell érniük velem, illetve Juhász István szakmai igazgató úrral.

Készítettünk egy prezentációt, amit akkor a tisztelt képviselő urakkal megosztanánk nagyjából ketten, a szakmai részeket a szakmai igazgató úr, a taós részét pedig majd a vége felé én.

Juhász István tájékoztatója

JUHÁSZ ISTVÁN szakmai igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség): *(Az előadó kivetítőt használ az előadása megtartásához.)* Én is köszöntöm a jelenlévőket, illetve a Sport- és turizmusbizottság összes tagját. Reméljük, hogy a technikai nehézségek elhárultak, és akkor elkezdenénk a prezentációnkat.

Ahogy Zsuzsa mondta, az első körben kimondottan megpróbáltunk a szakmaiságra fókuszálni, majd a második részében a társasági adóval kapcsolatos információkat szeretnénk önökkel megosztani.

Röviden a tartalmi részét már el is mondtam. Először az utánpótlás-képzési rendszerünkről szeretnénk bemutatást nyújtani, a versenyrendszerről, valamint azt mondhatom, hogy úgymond a büszkeségünkről, a Nemzeti Kézilabda Akadémiáról, ami 2013. szeptember 1-jén elkezdte a működését - benne van a nevében értelemszerűen, hogy megpróbáltunk egy olyan rendszert kidolgozni, amelyben az egész magyar nemzeti kézilabdázásnak mind a szakmaiságát a beiskolázástól kezdve, mind az életpályamodelljét megpróbáljuk úgy alakítani az akadémiának, hogy az a magyar fiatalságnak mindenképpen egy nagyon jó és eredményes folyamat legyen -, majd, ahogy beszéltünk róla, a társasági adóval kapcsolatos lehetőségeinkről.

Röviden a kézilabdáról. Amint láthatjuk ezen a slide-on, a kézilabdázás '72-től már az olimpiai sportágakon szerepel, és nagyon reméljük, hogy ott is fog maradni. A nők '76-tól szerepteltek az ötkarikás játékokon. Elég szép sikerekről tudunk, hiszen ezt mindannyian tudjuk, a legutóbbi londoni olimpiai játékokon is a felnőttválogatottunk azt gondolom, hogy egy komoly eredményt ért el. Ezen túlmenően a nemzetközi szövetségnek, valamint az európai szövetségnek 159, valamint 49 tagállama van, amelyek ebben a két szövetségben integrálódnak. Magyarországon pedig 3700 egyesület, 55 ezer hivatásos játékos, amatőr, gyermek, utánpótlás, felnőtt és senior kézilabdázó üzi ezt a sportágat. Ezen túlmenően látjuk, hogy nemcsak a játékosok, hanem az a kiszolgáló személyzet, az a szakmai háttér, amely a játékvezetőkől, a versenybírókból, valamint a licenccel rendelkező edzőkből áll, egy olyan széles populációt ad a magyar kézilabdázásnak, ami nagyon sok embernek, illetve a nézőknek - ahogy láthatjuk, több tízezer néző tekinti meg a mérkőzéseket - olyan lehetőséget ad, hogy a kézilabdázásban megtalálja helyét és szerepét.

Nézettségünkről pár adat. Itt 2005-ben volt a csúcs, 58 milliós nézettség volt, majd 2008-ban 80 millió, és a londoni olimpián majd' minden mérkőzést közel 2 millió néző tekintett meg. Érdekesség, a legutóbbi Magyarország-Horvátország válogatottmérkőzésnek a nézettségi adata is közel 2 millió néző környékén volt, hiszen két csatorna is, az M1, valamint a SportKlub is élőben adta a mérkőzést, és láttuk, hogy 5 év után sikerült a világ egyik legjobb csapatát hazai környezetben legyőznünk.

Tehát igazából a kézilabda helye, szerepe a világban, Magyarországon, úgy gondolom, hogy markáns, de mondhatjuk azt, hogy Magyarországon a labdarúgás után a második legnépszerűbb, míg Európában is az első öt legkedveltebb, legnézettebb sportágak között szerepel.

Hogyan áll össze a rendszerünk? Először is azt a kérdést teszik fel sokan a szülők, amikor a gyerekeiket megpróbálják valamilyen formában a sportra orientálni, hogy miért jó a kézilabda, miért menjen el kézilabdázni a kisgyermekünk, mi az az úgymond haszon, ami a gyerek fejlődésében, illetve a fejlődésének mérföldköveiben a kézilabdából ki tud teljesedni. Én azt mondom, hogy a mi sportágunkban nagyon fontosak azok a lépcsőkövek, hogy

nemcsak abban gondolkodunk, hogy tehetségkutatás, tehetségképzés, és csak a tehetségekkel próbálunk meg foglalkozni, hanem megpróbálunk a játékosok részére, illetve a gyerekek részére, majd később a felnőttek részére egy életpályaprogramot adni. Ez abban nyilvánul meg, hogy nemcsak az élsportolókat keressük, hanem keressük azokat a játékosokat is, akik nem tudnak eljutni tehetségükből vagy éppen bármilyen más problémából adódóan a csúcsig, de megpróbáljuk a helyüket megtalálni. Ahogy mutattam az előbbi slide-on, ezekből lesznek az edzők, az olyan szakemberek, akik majd a kézilabdát tudják segíteni. Valamint ezen túlmenően a felsőoktatási intézményekkel próbálunk olyan kapcsolatot kialakítani, olyan lehetőséget kidolgozni, hogy a játékosaink a sport mellett tudjanak kellő szinten tanulni is. Tehát nekünk ez a lényeg és a stratégiánknak ez úgymond a fő iránya, hogy megpróbálunk egy életpályamodellt a gyermekeink kezébe adni, illetve a szülők részére mutatni.

Ehhez kell a megfelelő kutatás, illetve hogy megfelelő diagnózist tudjunk fölállítani. Ezen a slide-on láthatjuk, hogy megpróbáljuk olyan társtudományok eredményeit fölhasználni, amelyek segítenek abban, hogy minél jobban el tudjuk dönteni, hogy a játékosaink, a gyermekek, illetve a felnőttek milyen szinten tudják majd a rendszerünkben elfoglalni a helyüket, és megpróbáljuk ezeket a kellő irányba orientálni.

Csináltam egy slide-ot erről, hogy egy tehetséges kvalifikált kézilabdázó vagy sportoló milyen hatásoknak van kitéve. Láthatjuk, hogy rengeteg olyan dolog van egy tehetséges kézilabdázónak vagy tehetséges sportolónak, nevezhetjük sportolónak is, hiszen itt majd' minden sportágra igaz lehet, hogy milyen hatások érhetik. Tehát nemcsak a tehetségéből adódóan a pszichomotorikus, sportágspecifikus testalkat, hanem azon túlmenően a nem kognitív szférában, a nem szomatikus faktorokban, a személyiségjegyekben milyen befolyásoló tényezők vannak, amelyek veleszületett tehetségből adódhatnak, illetve milyen hatások érik még a sportolót - a családtámogatottság, az iskola, feltételrendszer, edzésterhelés, edző, iskola, kritikus életfordulópontok, amelyek befolyásolhatják azt, hogy a gyerekeinkből milyen kézilabdázó, milyen sportoló válhat. Tehát ezeknek a faktoroknak kell mindenféleképpen megfelelni ezeknek a gyerekeknek, hogy minél tehetségesebbek legyenek.

Hogy kiből lesz igazából a jó kézilabdázó, a jó sportoló, nagyon nehéz eldönteni. A legutóbbi kutatás szerint Európában 10 ezer sportolóra jut egy nemzetközi szintű sportoló. Magyarországon négy évvel ezelőtt a Testnevelési Egyetemen volt egy előadás, ahol a sporttudósok azt állapították meg, hogy 9600 a magyar populációban a sportolók létszáma, akikből egy tehetséges és nemzetközi szintű sportoló van. Ez mutatja azt, hogy a magyar népesség, a magyar gyermekek, a magyar sportolók ennyivel talán lehet, hogy jobbak, azt gondolom, mint a többi más európai ország, tehát lehet, hogy ennyivel előrébb vagyunk.

Hogyan épül föl a rendszerünk? Nekünk odáig kell eljutnunk, hogy a válogatott elérje a nemzetközi színvonalat, tehát nemzetközi szintre kell a játékosainkat fölkészíteni, akik oda el tudnak jutni.

A mi rendszerünk, amint látják a slide-on, a 6-8 éves korosztállyal kezdődik. Itt a feladatunk az, hogy bázist teremtsünk, érdeklődést fölkeltsünk. Nem kimondottan a kézilabdáról szól ez a történet, meggyőződésem, hogy ebben az életkorban nagyon nehéz még egy sportolóról eldönteni, hogy milyen sportágban és milyen képzettségű játékos vagy sportoló válhat belőle.

Miért kell mégis elkezdni ebben a korban a kézilabdára történő kiválasztást? Nagyon egyszerű történet. Én testnevelőként több mint 20 évet dolgoztam, és mi annak idején ötödikes-hatodikos korosztályban kezdtünk el foglalkozni a kézilabdával, a tanmenetünk ekkor tette be a labdajátékok közé a kézilabdát, valamint majd' minden labdajátékot. Azért kell sajnos ezzel a korosztállyal most még foglalkoznunk, nem sajnos, örömmel tesszük, mert óriási a piac, tehát nagyon sok sportág van, amely már elkezdni ebben az életkorban a szelektálást, a kiválasztást, és értelemszerűen mi félünk attól, hogy azokat a gyerekeket, akik elkezdik már a másik sportágat, nagyon nehezen tudjuk majd úgymond átcsábítani a mi

területünkre. Ebben a 6-8 éves korban megpróbálunk nem is kimondottan kézilabdázást, hanem a kézilabdázásnak egy olyan válfaját kialakítani, amely könnyebben játszható, a játékterületük kisebb, kisebbek a labdák, valamint egy szivacskezilabda-játékot dolgoztunk ki a gyerekeknek a labdabirtoklásra, hogy meg tudja fogni a labdát, kellően tudja birtokolni, kisebb kapura játsszák a játékot a gyerekek. Tehát magyarul, ez egy ilyen gyermekkézilabda-program, ami kisebb területen, kisebb játéklétszámmal és másabb szerrel folyik, mint úgymond a rendes, hagyományos kézilabda.

Látjuk továbbá, hogy a 10-14 éves korban már a gyerekek komoly, széles körű képzési alapozó időszakon vesznek részt, és már ott értelemszerűen kezdődik úgymond a szelektálás igazából, hogy milyen játékos válhat majd belőle. (*Szilágyi György megérkezik az ülésre.*) Majd 15-18 éves korban bekerülnek a szövetség teljes nagy versenyrendszerébe, majd azt követően, amint látjuk, a magyar kézilabda elitakadémia programja szerepel választási lehetőségként a játékosok előtt, azt követően pedig értelemszerűen az NB I, majd közvetlenül a válogatott és nemzetközi színvonal.

Ahhoz, hogy el tudjuk ezt érni, mindenképpen tervszerűen kell dolgoznunk. 2011-ben egy utánpótlás-akciótervet készítettünk, amelyben megpróbáltunk egy olyan anyagot elkészíteni, ami érinti a kézilabdázásunk egész területét. Ebben nagyon sok olyan dolog van, amelyről azt gondolom, hogy újdonságnak számít.

Kezdeném azzal, ami nagyon fontos, a képzés, és itt nem kimondottan a játékosok képzéséről beszélek, hanem az edzőképzésről. Sajnos olyan helyzetben van jelenleg a szövetségünk vagy volt olyan helyzetben a szövetségünk, hogy jelen esetben a felsőoktatási rendszerbe nem tudtuk az edzőképzést beintegrálni. Ez adódott abból, hogy a jelenlegi rendszerben a három év alapképzést követően a két év mesterképzés után lehet valakiből szakedző. Sajnos mi azt tapasztaltuk, hogy azok a kézilabdázóink, akik 30 év fölött, 35-40 év között befejezik a kézilabdázást, és szeretnének a sportágban megmaradni, szeretnének a legmagasabb edzői minősítésben részesülni, a három év alapképzést nem tudják elvégezni. Nem azért, mert lusták, nem azért, mert nem szeretnének tanulni; sajnos az alapképzésben azokat a sportágakat, amelyek nem a kézilabda mozgáskultúrái, nehezen tudják megvalósítani értelemszerűen életkorukból adódóan, valamint a több éven át tartó kézilabda-pályafutásban sérülésekből adódóan nehezen tudják megvalósítani.

Ezért mi arra a merész lépésre szántuk el magunkat, hogy a Testnevelési Egyetemtől, valamint a Nemzetközi Kézilabda Szövetségtől és az Európai Kézilabda Szövetségtől megkaptuk azt a jogot, hogy a Magyar Kézilabda Szövetség önálló szakedzői képzést tud indítani. Ez annyit jelent, hogy két év alatt középfokú OKJ-s diplomára, valamint testnevelő tanári diplomára épülve, aki hagyományos rendszerben szerzett testnevelő tanári diplomát, arra épülve két év alatt szakedzői diplomát tudunk adni a hallgatóinknak, amit az európai, valamint a világszövetség is befogad és akkreditált szakedzői diplomának minősít, tehát magyarul, a világ összes országában érvényes lesz. Egy hátránya van, értelemszerűen nem felsőoktatási intézményben szerzett diploma, tehát nem tudunk adni felsőfokú képzést.

Jelenleg tart a képzésünk, több mint ötven hallgatónk van, akik 2014 nyarán kapják meg az első diplomájukat, és szakedzőként fognak a rendszerünkben dolgozni.

Ezen túlmenően az európai mesteredzőképzést, ezt a pro licences tanfolyamot is beindítottuk, tehát a pro licences edzőink is most diplomáztak, huszonegy pro licences edzőnk lett, ami annyit jelent, hogy ezzel a pro licenccel nemzeti válogatottak mellett, valamint értelemszerűen a világ bármelyik válogatottja mellett tudnak majd hasznos tevékenységet végezni az edzőink.

Tehát ami nagyon fontos, hogy az edzőképzést megpróbáltuk a saját kezünkbe venni, saját elképzeléseink szerint, értelemszerűen a Testnevelési Egyetemmel kooperálva megpróbáltuk a hallgatóinkat a rendszerben tartani.

Ami nagyon fontos még az akciótervünkben, a válogatottaink. Késsel jeleztem itt a slide-on, és mellette már a tao is megjelenik. A válogatottaink. Én 2001-től vagyok válogatottedző, és a 2005-ös junior világbajnokságra a mi bronzérmes csapatunk, a Császár Gáborral, illetve Zubai Szabolccsal, Mikler Rolanddal fémjelzett csapat 2005-ben Magyarországon szerzett bronzérmet, és megmondom őszintén, úgy készültünk fel a világbajnokságra Magyarországon, hogy előtte négy edzőmérkőzést játszottunk, kettőt Szlovákiával, kettőt Németországgal. Tehát magyarul, nem volt meg az a lehetőségünk, hogy azokon a toptornákon, azok ellen a topcsapatok ellen tudjunk kézilabdázni, amelyek a világ élvonalát adják, ahonnan tudunk rengeteg tapasztalatot gyűjteni. Azt mondom, hogy ez a helyzet ennek a taónak a jótékony hatásával teljesen megváltozott, válogatottaink most már a világ összes olyan csapatával tudnak felkészülési mérkőzéseket játszani, toptornákban tudnak részt venni, amelyek biztosítják azt, hogy megfelelő szinten föl tudjanak készülni gyermekeink. Tehát a felkészülésben, versenyeztetésben nagyon fontos dolog, hogy a válogatottaink a legjobb feltételeket kapják meg, nemcsak a mérkőzésekben, felszerelésben, egészségügyi ellátásban. Erre mind-mind a tao által finanszírozott lehetőségéből nyílt a szövetségünknek lehetősége.

Elitakadémia, amiről a képzésben már beszéltem, életpályamodell kiemelt ügy, a tehetséggondozás lenne a lényege.

A kluboknál nagyon fontos lenne a klubok felé egy olyan hatást gyakorolnunk, és azt kell hogy elmondjam, hogy ebben a szövetség a következő versenykiírásban tesz lépéseket, hogy a klubokban sajnos a nagyon - hogy mondjam - kevés tehetséges gyerekünk túlversenyeztetése jelent meg az elmúlt időszakban. A következő bajnoki idényben tervezzük, hogy egy tehetséges utánpótláskorú kézilabdázó csak két bajnoki mérkőzésen szerepeljen, ugyanis nem ritka volt az az eset, amikor két hét alatt egy kézilabdázó 8-9 mérkőzést játszott azért, mert tehetségéből adódóan saját korosztályában, a következőben vagy még eggyel főntebb tudott játszani. Tehát ebben megpróbálunk mindenképpen központi döntéseket eszközölni, hogy a tehetségeinket meg tudjuk őrizni.

Versenyszerünk. Ahogy mondtam, szabályozni szeretnénk a mérkőzésszámokat. A nemzetközi korosztályokat próbáljuk meg folyamatosan adaptálni, tehát elcsúszás volt nemzetközi korosztályok és a magyar korosztályok között. Ezt már ebben az évben helyre tudtuk tenni.

Számokban utánpótláshelyzetünk ebben az évben. Az Erima gyermekbajnokságban, ami azt jelenti, hogy 8-14 éves korosztályban, 1200 csapatot versenyeztetünk. Ez megyei, régiós, országos elődöntőkben, valamint országos döntőkben válik nyilvánossá, valamint történik a versenyeztetésük. Itt körülbelül olyan 11 700 sportolót tartunk nyilván, hogy ezeken a versenyeken részt vesznek.

Az országos serdülőbajnokság egy nyílt bajnokság, majd arról is látunk egy slide-ot. 118 csapat versenyzik a 15-16 éves korosztályban. Az ifjúsági bajnokság egy zárt rendszer, itt már az NB I-es csapatoknak kötelező országos ifjúsági csapatot indítaniuk, valamint az NB I B-s csapatoknak, és értelemszerűen az országos juniorbajnokság, ahonnan 209 csapat nevezett és próbált meg ebben az évben versenyezni különböző kupákban, illetve a bajnokság lebonyolításában.

A létszámokat látjuk, hogy 11 700, 6028, 2315, tehát ami létszám megjelenik igazából a rendszerünkben, folyamatosan versenyeztetnek a különböző területek.

Versenyszerünk: az Erima bajnokság, serdülőbajnokság, ifjúsági bajnokság, juniorbajnokság, országos ifjúsági kupa, országos juniorkupa. Tehát megpróbálunk minden korosztálynak és mindenfajta életkornak megfelelő szinten versenyeket biztosítani felmenő rendszerben vagy kupaküzdelmekben.

Itt beszéltünk arról, hogy kik milyen szerrel és milyen körülmények között, technikai feltételekkel játszanak. Az U7-es korosztályunk, az U8-as, U9-es szivacskezilabdás

bajnokságban vesz részt előkészítő jelleggel, majd az U10-tól fölfelé már a különböző méretű labdák, bőrkézilabda megjelennek a képzési rendszerben. Tehát amint látjuk, itt a 7-14 éves korosztály teljesen korosztályonkénti bontással le van fedve, teljes egészében tudunk egy olyan prezentációt nyújtani a klubok részére, iskolák részére, amelyek ebben szerepet tudnak kapni.

Versenyszerünk. Láthatjuk itt, a megyei döntőkkel kezdődik, majd régiódöntők, területi döntők, és országos döntővel zárul, országos nyolcaddöntővel zárulnak a küzdelemsorozatok, és ott a nyolc legjobb csapat játssza az országos döntőt. Ezen túlmenően, akik nem jutnak be az országos döntőbe, illetve nem jutnak tovább a területi döntőn, azoknak is adunk lehetőséget, hogy végig tudják versenyezni az évet. Ők a régiós szinten maradnak, és a régióban a saját erősségű csapataikkal tovább játszanak mérkőzéseket. Tehát próbálunk olyan mérkőzészámot biztosítani, ami szolgálja a felkészülésüket vagy éppen a fejlődésüket.

A serdülőbajnokság következik értelemszerűen a 14 év kor után. Ez nyílt a klubok részére, itt is még nyílttá tettük a rendszert, bárki benevezhet. Kezdődik régiós mérkőzésekkel, és ott is országos elődöntővel és országos döntővel zárul majd a serdülőbajnokság versenyszerűje. Tehát ez is még nyílttá van téve, épp azért, mert a kézilabdázóknál, főleg a fiúknál azt mondhatjuk, hogy 23-24 év az a kor, amikor egy érett és már minden tekintetben felkészült kézilabdázót tudhatunk magunk mellett. Lányoknál ez áttevődik 20-21 éves korra. Tehát próbáljuk minél tovább nyitva tartani a rendszert.

A nemzeti ifjúsági bajnokság, a 18-19 éves korosztály, itt kötelező az NB I-es csapatoknak legalább egy csapatot indítani. Ott is kuparendszerben történik, rájátszással a végső helyezések eldöntése, tehát megpróbálunk egy kiegyezettebb végjátékot biztosítani, valamint a nemzeti juniorbajnokság, amit tudunk 20-21 éves korig a játékosok részére, illetve a klubok részére prezentálni.

Láthatjuk itt a nemzetközi utánpótlásversenyeinket. Amint látjuk a korosztályokat, 2013-ban, '14-ben, '15-ben a riói olimpiáig folyamatosan csapatainknak, amennyiben kijutnak a nemzetközi színtérre, van lehetőségük arra, hogy a korosztályukban megméretődjenek. Én azt gondolom, hogy ehhez kapcsolódóan - és ez is szintén majd Zsuzsa előadásának lesz értelemszerűen a fő része - a taónak, valamint a szakmai munkánknak is valamilyen formában az eredménye, hogy 2003 után ebben az évben fordulhat elő először, hogy minden utánpótláscsapatunk kint lesz nemzetközi Európa- vagy világbajnokságon. Tehát 2003-ban volt legutóbb, hogy mind a négy csapatunk kint volt világválogatott, Európa- vagy világbajnokságon. Most ebben az évben a női junior válogatott játszik selejtezőt két hét múlva, de a csoportbeosztást látva úgy gondoljuk, hogy ezt tudják abszolválni. Tehát négy csapatunk is kint lesz a világválogatottakon. Ez nagyon fontos, épp azért, hogy a helyünket, szerepünket tudjuk a világban értelemszerűen erősíteni.

Mielőtt még rátérnék itt a Nemzeti Kézilabda Akadémiára, az utánpótláshoz még annyit, hogy az elmúlt években a mi sportágunkban - nem tudom, a többi sportágban ez mennyire volt nyilvánvaló vagy mennyire került előtérbe - a '90-es évek elejéig 14 éves korig az utánpótláskorú gyerekeink zöme, 80-90 százaléka az általános iskolai képzésből került ki. Tehát 15 éves korban kerültek át a gyerekeink az egyesületekhez. Ez nagyon jól működő rendszer volt, rengeteg iskolában működött a kézilabdázás, rengeteg kézilabdás testnevelőnk volt. De én úgy gondolom, hogy sajnos az utóbbi években a testnevelés a helyét, a szerepét elvesztette, a testi nevelés elvesztette a helyét, szerepét az iskolákban. Én emlékszem rá testnevelőként, hogy a testnevelőknek olyan helye és olyan szava volt egy iskolában, ami tényleg arra aposztrofálta, hogy a gyerekeknek példa volt, a gyerekeknek mindenképpen a szabadidős tevékenységét nagyon elősegítette, a szülők bíztak a testnevelőkben. Most azt látjuk, hogy a testnevelőink az iskolákban nagyon elvesztették azt az erejüket, ami régebben tapasztalható volt.

Egy olyan programot dolgoztunk ki, hogy most 2013. szeptember 1-jétől ötven általános iskolával kötöttünk együttműködési megállapodást, ami annyit jelent, hogy elkészítettük a kézilabdázás tanmenetét, tantervét korosztályos bontásban első osztálytól nyolcadik osztályig, a mellérendelt gyakorlatanyaggal. Ötven testnevelő tanárral ötven iskolában kötünk szerződést, mi fizetjük a testnevelőnek az edzői díját, a Kézilabda Szövetség, és kérjük, hogy a mi ellenőrzésünk mellett ebből a tananyagból tanítson. Tehát megpróbáljuk a testnevelőket újra beintegrálni az általános iskolába. Nagyon fontos lenne, hogy a testnevelő ott legyen minden egyes mérőföldkőnél, összegyűjtse a gyerekeket, kiválogassa őket, tudja segíteni a tanulmányi munkájukat. Tehát próbálunk visszamenni az iskolákba, ugyanis a versenyrendszerünkben, amit mutattam, a 80 százaléka a 8-14 éves korosztálynak az egyesületekben sportol délutáni formában; a délelőtti testnevelésórákon elveszett a kézilabda, azt kell hogy mondjam, egy iskola kivételével. Próbáljuk visszavinni a kézilabdát, még egyszer mondom, az általános iskolába. Azt gondolom, hogy az ötven iskola a későbbiekben egy nagyon jó bázisa lesz majd a Nemzeti Kézilabda Akadémiának, amelyet 2011-ben egy elég hosszas egyeztetés és szervezés után hozott létre a Magyar Kézilabda Szövetség, amiben állami támogatásból, 200 millió forintos investícióból indult el az akadémia szakmai munkájának az előkészítése, az akadémia felépítése.

Ami nagyon fontos, és ami, úgy gondolom, hiányzik a kézilabdázásunkból, ezt mindenképpen szeretnénk ezzel az ötven iskolában is foganatosítani, hogy egységes szakmai koncepciók alapján szeretnénk dolgozni. Tehát szeretnénk egy olyan egységes szakmai koncepciót felállítani motorikus, technikai, taktikai háttérre, ami a magyar kézilabdázásnak a savát-borsát tudja adni. Tehát mi hiszünk a demokráciában, de a sportban nem mindig működik. Tehát én azt mondom, hogy az egységes alapelveket tisztáznunk kell, milyenfajta korosztályos bontásban, milyen motorikát, milyen technikát, milyen taktikai képzést állítsunk fel, mi az, amit a gyerekek el tudnak fogadni meg tudnak adaptálni. Tehát ez lenne igazából az akadémiának az egyik fontos eszköze.

A felépítéséről. Amint látjuk, utánpótlás-régiók, lány, fiú, régióközpontok, 6-14 éves korig. Itt úgy gondolom, hogy rendben vagyunk, tehát amiről beszéltünk, a 6-14 éves korosztályban a régiókban megvannak azok a „lábaink”, akik tudják a kézilabdát megfelelő szinten oktatni, megfelelő felkészültséggel bírnak. A tervünk az a Nemzeti Kézilabda Akadémiával, hogy közvetlen utánpótlása lenne a férfi- és a női válogatottnak, és a tervünk az volt első körben, hogy azokat a juniorkorú játékosokat, akik a saját klubjukban nem játszanak... Rengeteg olyan játékos tudunk, akik a saját klubjukban a kispadon ülnek, és néha-néha kerülnek be a küzdőtérre. Sajnos azt kell hogy mondjam, hogy a magyar nemzeti válogatottnak ez nem egy jó folyamat. Rengeteg külföldi játékos tudunk mind a férfi, mind a női szakágban. A nemzeti válogottak esetében nagyon nagy problémát fog okozni. Számokban: tíz veszprémi kézilabdázóval kezdtük meg az olimpiai felkészülést, most Horvátországban a második meccsen két veszprémi kézilabdázó volt kint a válogottal. Ha ezt a folyamatot nem állítjuk meg, nem lesz egy erős utánpótlásbázisunk, akkor a nemzeti válogottaink előbb-utóbb nem fogják tudni tartani helyüket a világ élvonalában.

A tervünk az - a mai napig nem mondtunk le róla, sajnos vannak ebben problémáink -, hogy azokat a junior játékosokat, akiket nem tudnak foglalkoztatni a klubok, adják ide a Nemzeti Kézilabda Akadémiára hozzánk, 2-3 éves képzésben vesz részt, a magyar NB I-ben versenyzik akadémiai csapatként, s amikor a játékos minden tekintetben fölkészült, vagy a klub már tudja foglalkoztatni, akkor visszamegy a klubjába, és tovább tudja folytatni a pályafutását. Tehát ez lenne a célunk ezekkel a juniorkorú játékosokkal. A legtöbb játékosunkat 18 és 20 éves kor közt veszítjük el. 18 évesen leérettégizik, ott a döntés: főiskola, egyetem, kézilabda. A klub nem tud neki adni lehetőséget az első osztályú csapatban, ezért sok tehetséget elveszítünk, vagy alsóbb osztályban, NB I B-ben fog tovább kézilabdázni, és nem tudjuk meg, hogy valójában mi lehetett volna ezekből a

kézilabdázókból. Az a tervünk, hogy ezeket a játékosokat összegyűjtjük, a hazai NB I-ben megfelelő szinten fölkészítjük, versenyeztetjük, és még egyszer mondom, amikor a klub tud neki adni lehetőséget, visszakerülnek a klubjukba.

Sajnos azt kell hogy mondjam, hogy a kialakított régióközpontok a legerősebb központok, innen egyelőre nem kaptuk még meg azt a támogatást, hogy ideadják a játékosikat. Mind a két válogatottban hét-nyolc játékost tudtunk összegyűjteni, akik szerettek volna jönni, illetve a klubjuk is belement abba, hogy a játékos eljöjjön az akadémiára, de sajnos a klubok részéről ebben nem kaptunk olyan szintű támogatást. Megmondom őszintén, ezért az lenne a tervünk, azt szeretnénk, hogy egy olyan investícióval - reméljük, hogy a nemzeti akadémiának minden évben meglesz az állami támogatottsága - megnövelni ezt a támogatást, hogy a kluboknak tudjunk egy olyan lehetőséget kínálni, hogy amennyiben az akadémiával kapcsolatot létesít, és a legjobb játékosait ideadja, akiket nem tud szerepeltetni, valamilyen formában tudjunk a kluboknak ellenszolgáltatást nyújtani. Tehát szeretnénk ebben is a segítségét kérni a bizottságnak, hogy megpróbáljuk ezt a középső szintet megerősíteni, épp azért, hogy ne veszítsük el a játékosainkat 18-20 éves korban. Nagyon fontos lenne részünkről.

Így épülne föl. Juniorakadémia, állami támogatás, tao, önkormányzat, alapítványi hozzájárulás. A 15-18 éves korban, amiről az imént beszéltem, szintén állami támogatás, adók, önkormányzati hozzájárulások, és az alsó szinteken pedig erőteljesebb az önkormányzati szerepvállalás a régióközpontokban.

Tehát összességében én azt gondolom, hogy az út, amin vagyunk, és szeretnénk mindenképpen ezen az úton maradni, és vannak terveink ezzel kapcsolatban, véleményem szerint jó. Még egyszer mondom, meg kell találnunk azt, hogy minél szélesebb tömegekben próbáljunk meg a kézilabdázásba bevonni gyerekeket és meg is tartani ott őket. Tehát nem szabad lemondanunk egyetlenegy gyerekről sem, hiszen nekem számtalan játékosom van, aki nem érte el tehetségéből adódóan azt a szintet, hogy NB I-ben vagy válogatott szinten versenyezzen, de most lelkes támogatója a kézilabdának, vagy szponzorként, vagy éppen versenybíróként, vagy éppen szülőként, aki lehozza újra a gyereket a sportpályára, a kézilabdában hagyja a gyereket és megpróbálja ott a pályafutását kiteljesíteni.

Én röviden, tömören ennyit szerettem volna mondani, és egy idézettel szeretném zárni, ami a mi utánpótlásrendszerünk mottója, azt gondolom. Egy kínai mondás, úgy szól, hogy a gyermekélet olyan, mint egy papírlap, minden arra járó nyomot hagy rajta. Mi szeretnénk, hogy ez a nyom, amit mi leteszünk a gyerekekre, mint egy papírlapra, a kézilabdázásban minél tovább maradandó és előrevivő nyom maradjon.

Köszönöm szépen a figyelmet, és akkor átadnám a szót az igazgató asszonynak.

Lukács Zsuzsanna kiegészítése

LUKÁCS ZSUZSANNA ügyvezető igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség): Köszönöm szépen. Azt hiszem, hogy képviselő uraknak nem kell bemutatni a társaságiadó-kedvezmények adta lehetőségeket a látvány-csapatsportágak területén, hiszen azt gondolom, hogy az elmúlt évekhez, tehát a korábbi évekhez képest ez gyakorlatilag egy olyan lehetőség, amivel mindenképpen élni kell és hosszú távon kell élni, hiszen lesz időszak, amikor majd nem lesz társaságiadó-kedvezmény, és újra hasonló anyagi lehetőségeink lesznek talán, mint korábban voltak. Úgyhogy olyan alapokat kell leraknunk, és olyan okosan kell ezzel gazdálkodnunk, ami hosszú távon hoz eredményt.

Néhány slide-ot mutatnék csak be igazából az elmúlt két év tapasztalatairól és a számokról. Egy összehasonlító táblát láthatnak, ami a 2011-12-es időszakot, illetve a 2012-13-ast hasonlítja össze, és amennyit a 2013-14-esről egyelőre tudni lehet, május 1-jéig, tehát április 30-ig kellett beadni a kérelmeket.

Látható, hogy gyakorlatilag folyamatosan nő nem csak a beérkezett kérelmek száma, de az igényelt támogatás is, ami elég jelentős problémákat okoz egyébként a szövetségeknek a jóváhagyások tekintetében, hiszen azért tudjuk, hogy ez a zsák sem korlátlan, tehát be kell tartani azokat a korlátokat, amik erre vonatkoznak.

Az első támogatási időszakban még 9 milliárd forintnyi támogatást igényeltek csak a klubok, ebben nincs benne a szövetség kérelme, tehát ezek csak a kézilabda-egyesületek kérelmei. Ez tavaly több mint a duplájára nőtt, majdnem 23 milliárd volt, és az idén pedig tovább nőtt. Ha részletesen megnézzük, akkor pedig látható, hogy rengeteg beruházás van benne, ami azt gondolom, hogy rendkívül örömteli, hiszen ezek azok a hosszú távú befektetések, amikről az imént beszéltem.

Látható, ezek a 2011-12-es támogatási időszakra vonatkozó kérelmek, hogy a legnagyobb számban azért alacsony összegű kérelmek érkeztek, és gyakorlatilag a 20-50 millió, illetve 150 millió fölötti kérelmek száma arányaiban azért jóval kevesebb. Nagyjából hasonló egyébként ez a szerkezet a 2012-13-as kérelmekben is, bár látható, hogy itt már azért egy kicsit jobb az eloszlás, tehát talán egységesebb, gondolom, a korábbi évek tapasztalatai is számítanak.

Jogcímenkénti bontásban látható, hogy az utánpótlás-nevelés az a terület, ami a legjobban, tehát még a tárgyieszköz-beruházásoknál is jobban vonzza gyakorlatilag a támogatást, hiszen azt gondolom, hogy a tao előtti években talán ez a terület volt az, ami a legjobban ki volt éheztetve, hiszen mindenkinek a nemzetközi sikerek voltak a fontosak, és az utánpótlás-nevelésre források híján nem fordított annyi energiát, amennyi erre szükséges lett volna. Úgyhogy talán ez a terület az, ami a legjobban igényli jelenleg a támogatást, természetesen a tárgyieszköz-beruházás, illetve a létesítmények felújítása mellett. Látható, hogy a 2012-13-as támogatási időszakban még élesebben megmutatkozik, hogy az utánpótlás az, aminek a legtöbbet jelenti talán a tao.

Végül egy térkép, ami a 2011-12-es és a 2012-13-as támogatásban érintett településeket mutatja. Azt gondolom, hogy ez egy rendkívül tanulságos és hosszú távú elemzéseket is megérő térkép, hol vannak olyan fehér foltok az országban, ahol nincs kézilabda. Talán döbbenet, mindannyian tudjuk, és remélem, hogy szombaton sokan fognak szurkolni a Győrnek, ehhez képest látjuk, hogy Győr-Moson-Sopron megyében gyakorlatilag a Győrt leszámítva nincs a környéken kézilabda. 2011-12-ben még ott voltak Sopron környéki kérelmek, de gyakorlatilag 2012-13-ra már szinte semmi. Tehát lehet, hogy ezeken a folyamatokon vagy ezeken a jeleken el kell gondolkodni, hogy hogyan lehet az ország minden területére kiterjeszteni a kézilabdát, hogy ne legyenek olyan fehér foltok, amelyek itt is láthatóak, illetve azt is érdemes lenne megvizsgálni, hogy mi az oka annak, hogy aki 2011-12-ben nyújtott be kérelmet és kapott is támogatást, az 2012-13-ban már nem, vagy pedig honnan kerültek elő azok az egyesületek, azok a klubok, amelyek 2012-13-ban adtak be kérelmet, de a korábbiakban nem, illetve látható volt az első táblázatból, hogy a 2013-14-es időszakra még több kérelem érkezett. Tehát az biztos, hogy ezek mind hosszabb távú elemzéseket igényelnek majd, és azt gondolom, hogy ezzel a lehetőséggel, hogy okosan tudjunk élni, ezeket mindenképpen végre kell hajtanunk.

Úgyhogy köszönjük szépen a képviselő uraknak egyrészt a figyelmet, másrészt pedig ehhez a támogatási rendszerhez nyújtott munkájukat és segítségüket, és reméljük, hogy ezt a továbbiakban esetleg a Nemzeti Kézilabda Akadémia támogatásakor is élvezhetjük.

Köszönöm, és természetesen, ha bármilyen kérdés van, akkor állunk rendelkezésre.

ELNÖK: Köszönöm szépen a részletes beszámolót. Én azt gondolom, hogy teljes körű tájékoztatást kaptunk itt a kézilabdával, utánpótlással kapcsolatosan. Akkor megadom a szót a tisztelt képviselőtársaimnak, van-e valakinek esetlegesen kérdése az elhangzottakkal

kapcsolatosan, akkor parancsoljatok. Nekem mindenféleképpen lenne, de nem én szeretném ezt kezdeni. (*Szilágyi György jelentkezik.*) Parancsoljon, Szilágyi György képviselő úr!

Kérdések, felvetések

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen. Nekem három kérdésem lenne. Gondolom, az ifjúsági csapatoknál a 23 csapat csak elírás lehetett a 2300 fővel foglalkoztatott sportolóknál. De ez csak egy megjegyzés.

Az egyik, hogy valóban, hála istennek, Magyarországon nagyon sok tehetség van, nem úgy, mint a fociban, nagy hatalomnak számítunk ebben a sportágban, és valóban ez egy probléma, hogy a 18-20 év közöttiek döntési helyzetben vannak, nem tudják őket foglalkoztatni mondjuk az NB I-ben, nincs akkora felvevőpiac Magyarországon, mint ahány tehetséges játékosunk van. Viszont az a 24 fő, akit itt említettünk, és ebben az akadémiai rendszerben sportolhatnak tovább, azzal kapcsolatban lenne kérdésem, hogy ki finanszírozza az ő sportolásukat, tehát egyáltalán milyen pénzkereseti lehetőséggel képzelték el az ő sportolásukat, hiszen azért itt már fiatal lányokról vagy fiatal emberekről van szó, akik a megélhetésüket is valamilyen szinten már saját maguk óhajtják finanszírozni. Ez az egyik.

A másik pedig, hogy még az a 24 fő sem fedí le szerintem azokat az embereket, akik tovább sportolhatnának, vagy elvesznek adott esetben a kézilabda számára és élnek egy teljesen más életet. Nem gondoltok-e olyan, államilag irányított menedzserek kialakításán, akik foglalkoznának azokkal a játékosokkal, akiket más országok bajnokságaiban tudnának foglalkoztatni, hiszen a magyar játékosok tudnának légiósként külföldön kézilabdázni, de nem úgy, hogy ne legyen semmi rálátása akár a szövetségnek, akár az NB I-es kluboknak arra, hogy ha ez a játékos a későbbiek folyamán kiforrja magát, és valóban már egy olyan szintet üt meg, hogy akár befér, akkor vissza tudjuk integrálni a magyar sportba. Ez egyébként azt a problémát is valamilyen szinten megoldhatná, ha folyamatosan figyelnénk őket, hogy a nemzeti válogatottnál az idegenlégiósok hatására meglegyen az a kellő létszám, amit itt már említett. Ez lenne az első kérdésem, hogy ilyesmiben gondoltok-e.

A taóval kapcsolatban pedig egyetlenegy kérdésem lenne. Azt a bontást nem látom a taónál, ami adott esetben időszakokra bontódna. Ugyanolyan jól felhasználhatók a tao-pénzek decembertől júniustól, mint júliustól decemberig? Tehát ez lenne a kérdésem, hogy júliustól decemberig is megfelelően tudják-e használni mondjuk az utánpótlás... (*Dr. Simicskó István: Jégkorongnál biztos.*) Nem biztos, mert pont az az érdekesség benne, hogy júliustól decemberig is tudják-e használni az utánpótlás-nevelésben azokat a lehetőségeket és azokat a tao-pénzeket, hiszen júniusban lezáródik a tao-év, és decemberben érkezik jóformán a következő pénz, hiszen addig a pályáztatás megy. Tehát mi van ezzel az időszakkal?

Még egy kérdés, amit itt láttam, és ez vonatkozhat egyébként a vízilabdára is, gondolom, ugyanúgy fönállhatnak ezek a problémák, hogy mivel a tao lehetőségével kapcsolatosan nagyon sok utánpótlásedzőt, nagyon sok szakmai igazgatót és hasonlót be tudnak integrálni a tao égisze alá, és onnan tudják fizetni, ön is mondta, hogy lehet, hogy nem mindig lesz tao. Mi lesz akkor? Tehát felkészültek-e arra esetleg, hogy ha esetleg nem lesz valamikor tao? Akkor nehogy az legyen, hogy a magyar élsport vagy a magyar sport egy olyan nehéz időszakot kénytelen lesz átélni, ami akár az összeomláshoz is vezethet, hiszen mondtuk az elején a tao-pénzeknél, hogy fönáll az a veszély, hogy azok a szponzorok, akik eddig megvoltak, el fognak tűnni a sportból, mert értelemszerűen inkább a tao-pénzen keresztül próbálják meg támogatni a magyar sportot. Ez egy nagy veszély lehet, hogy ha nincs egy olyan. A mecenatúrarendszernek már rég meg kellett volna szűnni Magyarországon, de sajnos még jelen pillanatban is mecenatúrarendszerben működnek a támogatások. Tehát föl kellene építeni egy olyan piacialapú támogatási rendszert vagy egy olyan szponzorációs

rendszer, amiben nyújtani is kellene azoknak a cégeknek, amelyek pénzt tesznek a sportba. Tehát erre is fölkészültek-e?

Ez a három rövid kérdésem volt. Köszönöm.

ELNÖK: *(Horváth Zoltán jelentkezik.)* Parancsolj!

HORVÁTH ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm szépen. Én először is szeretném megköszönni ezt a színvonalas előadást és a kapott anyagot. A versenyeztetéssel kapcsolatban az lenne a kérdésem, hogy önök hogy látják, mind a férfi, mind a női szakágban kezd kétpólusúvá válni a bajnokság az I. osztályban. Ez nekem egy picit emlékeztet a spanyol futballra, ahol van a Real Madrid meg a Barcelona és vannak a többiek. Ha most az NB I mezőnyére nézünk, akkor van a Veszprém meg a Szeged, mintha egy teljesen más kávéház lenne, és vannak a többiek, a női mezőnyben pedig előbb-utóbb ugyanez lesz szerintem a Ferencvárossal és a Győrrel. Mit lehet ezzel kezdeni? Jó-e ez egyáltalán? Hogy látja ezt a szakma?

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Ha nincs több kérdés, akkor nekem is egy rövid kérdésem lenne. Azt nem tudom, nem láttam az anyagban, hogy a taós támogatások milyen hatással voltak a sportágban úgymond megnövekvő létszámmal kapcsolatosan, hogy nőtt-e esetleg, vagy csökkent, vagy maradt-e. Ez az egyik.

A másik, ami szintén már az élsporttal kapcsolatos. Szegediként én is azért néha-néha szoktam kézilabdát nézni, hozzáteszem. Sajnos azt tapasztalom, Szegeden elindult egy jó dolog, de régebben azt láttuk, hogy nagyon sok szerb, illetve kiöregedett játékosok voltak, akik a csapatban játszottak, és a fiatalok nem kaptak lehetőséget. Most van egy új vonulat, ami nagyon jó, számomra nagyon elfogadható volt. Kicsivel kisebb volt a költségvetés, fiatal, tehetséges játékosok voltak, és azt látom, hogy azok most tényleg a válogatott gerincét adják Szegedről. De megint azt kell lássam ismételtén, most spanyol edző érkezik Szegedre is, Veszprémben is spanyol edző van. Nem tudom, a szövetség tud-e valami olyan szabályt létrehozni, hogy x számú játékosnál több ne játszhasson a csapatban, vagy valami ilyesmin nem gondolkodnak-e, hiszen beszéltünk arról, hogy sajnos a magyar válogatott emiatt háttérbe fog szorulni, és a későbbiek során nagyon nehéz lesz lépést tartani az élvonallal. Természetesen az egyesületeknél az van, hogy a kupaszerepléseken jól szerepeljenek, de azt gondolom, hogy vannak ugyanolyan tehetséges magyar játékosok nálunk is, mint bárhol a világban, talán ez irányba lehet, hogy érdemes lenne valahogy elindulni, ugyanúgy a lányoknál is természetesen.

Nekem más kérdésem nincs. Köszönöm.

Van-e valakinek esetleg még kérdése? *(Nincs jelzés.)* Ha nincs, akkor a válaszadásra megadnám a lehetőséget.

Juhász István válaszai

JUHÁSZ ISTVÁN szakmai igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség): Először is köszönöm a kérdéseket, nagyon értékesek, és tényleg olyan kérdések, amiket azt kell mondanom, hogy az egész magyar sportra talán rá lehet úgymond húzni.

A játékosok az elitakadémián. Ösztöndíjrendszerben gondolkodunk, tehát elsőéveseknek ösztöndíjrendszer, másod- és harmadéveseknek. Ezen túlmenően nemcsak kézilabdáznak az akadémián, hanem egyetemi előkészítőkön vehetnének részt, nyelvtanulás, közismereti tárgyak, tehát próbáljuk szinten tartani őket olyan formában, hogy amennyiben mégis sérülés vagy bármi közbejön az akadémián ezeknek a juniorkorú játékosoknak, akkor

legyen egy olyan lehetősége, megmaradjon a lehetősége továbbtanulni, valamint a Testnevelési Egyetemmel és a Pannon Egyetemmel kötött megállapodásunk alapján középfokú, valamint sportmenedzseri tanfolyamot végezhetnek el az akadémián a sportolók. Tehát valamilyen formában próbáljuk őket nemcsak a sportba, hanem más, a tanulás irányába is ösztökélni. Még egyszer mondom, az ösztöndíjrendszerben gondolkodva szeretnénk megoldani az ő juttatásaikat ebben a korosztályban.

Juniorok külföldi klubcsapatban. Megmondom őszintén, hogy voltak rá kísérletek és volt rá lehetőség is. Két-három játékosunk a mostani ifjúsági válogatottból 16 éves korában kiserződött külföldre a Bundesligába, valamint Ancsin Gábor esete egy érdekes történet, aki 17 évesen kiserződött külföldre. A fiatalabb játékos, akiről először beszéltem, fél év múlva hazajött, Gábornak pedig majdnem ráment a pályája. A következő volt a helyzet. Gáborral kezdem. Kikerült egy Bundesliga-élc csapatba, ahova kész játékosokat vásárolnak. A tehetség gondozás egyenlő a nullával a Bundesligában az első csapatnál, nincs tehetség gondozás. Kész játékosokat vásárolnak, taktikailag fölkesztik, erőnlétiileg fölkesztik a mérkőzésekre. A technikai képzés, az egyéni képzés, ami kell egy fiatal korú kézilabdázónak, az a Bundesligában teljesen hiányzik. Tehát a tapasztalatunk eléggé negatív, ha külföldről visszajönnek a játékosok. Gábor vissza is jött, és úgy gondolom, hogy amikor visszakerült, a szegedi években Skaliczki László munkája során, illetve a válogatottban eltöltött idő során került most olyan állapotba, hogy azt mondhatjuk, hogy nemzetközileg is jegyzett játékosként minősíthető.

Úgy igen, úgy gondolom, hogy az mindenképp jó, ha valamilyen olyan kapcsolat révén, olyan klubcsapattal megy, amely tényleg az utánpótlásra olyan szinten tud időt, energiát fordítani. Itt a skandináv bajnokságok jöhetnek szóba, hiszen Skandináviában azért egy kicsit másként képzik el az utánpótlás kimunkálását. Tehát jó ötletnek tartom, csak értelemszerűen a kontrollt meg kell fölöttük tartani, tehát mindenképpen legyen egy olyan kontroll Magyarországról, illetve egy közös kapcsolat a klubbal, amelyben a játékos előmenetelét tudjuk nyomon követni, szemmel követni.

A 24 játékos értelemszerűen nem fedi le teljes egészében a magyar mezőnyt, és azért elitakadémia, azért neveztük el így, hogy közvetlen a felnőttválogatottnak biztosítsa az utánpótlását, tehát a legjobbak kerülnének be. A többieknek pedig sok csapatunk van, arról nem tettem említést, sok csapatunk van, öt a férfimezőnyben, a női mezőnyben négy csapat, amelyek NB I B-s csapatot is üzemeltetnek, tehát a lehetőség kategória, aki ott mozog az NB I és az NB I B között, NB I B-ben is indítanak csapatokat. Tehát ott a játékosokat jobban tudják felügyelni, jobban képet kapnak arról, hogy éppen milyen fejlettségi szintet tud a játékos abban az adott pillanatban.

Bajnokság. Igen, ezt mindig megkapjuk, nemcsak magasabb szintről, hanem a két élc csapatunktól is, hogy a BL-re nem tudnak fölkesztülni ezzel a magyar bajnoksággal, tehát nagyon nehéz fölkesztülniük, hiszen látjuk a mérkőzéseket. Az akadémia épp ezt próbálja meg ellensúlyozni, tehát épp ez volt a lényeg, hogy egy olyan játékoskeretet próbáljunk meg befogadni és képezni, akik majd lehetőséget adnak arra, hogy megerősödjön a magyar bajnokság.

Sajnos azt látjuk, hogy a klubvezetők, értelemszerűen mindenki a felnőtt csapatban próbál eredményességi szintben gondolkodni, és ha eredmény kell hirtelen, akkor nem nevelünk, akkor vásárolunk. Ha azonnal kell az eredmény, akkor veszünk egy játékost, ami aztán vagy bejön, vagy nem jön. Rengeteg példa volt ilyen, hogy megvettünk olyan játékosokat, akik hajítófát nem értek, már elnézést a kifejezésért, és azért lehet, hogy fel tudtunk volna venni két magyar gyereket. Tehát ez is benne van a dologban. Próbálunk ez ellen tenni, hogy a kétpólusú bajnokság megszűnjön.

Én azt gondolom, hogy női mezőnyben ebben az évben a Győr alatt lévő területnél, tehát a Ferencvárostól az ötödik helyezettig elég kielezett küzdelem volt, az Érd beerősödött,

tehát úgy érzem, hogy ott valami elindult. A fiúknál én azt gondolom, hogy a következő évben a Csurgó erősebb lesz jóval, mint ebben az évben volt. Ezt a kiscsapatok is mondják, hogy ha nekünk is van annyi pénzünk, nekünk is jó csapatunk van.

Megmondom őszintén, nagyon sokat várok ettől a Nemzeti Kézilabda Akadémiától. Tehát ott a magyar gyerekeket, a Kárpát-medencéből érkező magyar gyerekeket tanítjuk. A felvételin a '98-as korosztályt felvételiztettük, akikkel elkezdjük most a munkát, a picikkel, tehát önálló képzésünk is lesz, Kárpátaljáról, Erdélyből érkeztek játékosok, akik itt szeretnének kézilabdázni Magyarországon. Mi sokat várunk ettől, de azt gondolom, hogy 6 év múlva, 4-6 év múlva, a riói olimpiai ciklust követően már ezekre a gyerekekre mindenképpen tudunk számítani a nemzeti válogatottakban.

A létszámról. Megmondom őszintén, hogy a létszámról közvetlen adataim nincsenek. Amit a regisztrációkban látunk, az mindenképpen jóval több gyereket jelent, főleg a kicsi korosztályokban. Hogy aztán hogyan tudjuk megtartani, ez már értelemszerűen a mi felelősségünk, és szeretnénk őket mindenképpen megtartani minél tovább, ahogy beszéltem is a prezentációban erről. Nagyon fontos lenne, hogy meg tudjuk őket tartani minél tovább. Azt gondolom, hogy nőtt a létszámunk mindenképpen, főleg a 8 és 10 éves korosztálynál lehet nagyobb populációt felfedezni.

A külföldi létszámokkal kapcsolatban, elnök úr. Nem tudjuk megtiltani, az Európai Unióból érkező játékosokat nem tudjuk limitálni. Tehát sajnós ez a probléma, hogy nem mondhatjuk azt, hogy csak három külföldi lehet vagy négy külföldi. Az Unióból érkező játékosokat be kell fogadnunk. Azon gondolkodunk, én személy szerint gondolkodom - aztán hogy mi lesz majd a kimenete -, hogy nem a „külföldiek” létszámát, hanem a magyarokét (Elnök: *Ennyit kötelező lenne beletenni.*), tehát innen megközelítve, hogy a magyarok létszámát tudjuk limitálni, azt mondani, hogy nyolc vagy kilenc magyarnak kell lenni a 12-es vagy a 16-os keretben. Erről az oldalról tudjuk ezt megközelíteni.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönjük a kiegészítést. (Szilágyi György jelentkezik.) A képviselő úrnak van még egy kérdése. Megadjuk ezt a lehetőséget.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Csak ezzel kapcsolatban, hogy az Uniónak milyen szabályozása tiltja, mert pont most van a labdarúgásban is egy ilyen szurkolói kezdeményezés, már aláírást gyűjtenek, hogy limitálni lehessen a külföldi játékosok számát. Viszont lehet, hogy akkor ez megoldás lenne, hogy nem a külföldieket, hanem a magyarokat, tehát a szövetségnek arra lenne lehetősége. (Juhász István: *A szövetségnek van lehetősége, hogy kiírja, hogy ennyi magyar játékosnak benne kell lennie.*) És akkor mindjárt megváltozik. Jó.

JUHÁSZ ISTVÁN szakmai igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség): Elnézést. Svédországban volt egy 2005-ös junior vb, a svédek szerettek volna világbajnokságot nyerni, nem sikerült nekik, de a lényeg az, hogy előtte hoztak egy olyan döntést, hogy a junior válogatott játékosoknak 30 percet kötelező pályán lenni a csapatban. Amennyiben a klub ezt nem tudta biztosítani, kölcsön kellett adni egy másik NB I-es csapatnak. Tehát ebben ez is hasonló kezdeményezés, hogy a junior válogatottnak pályán kell lenni, magyar játékosnak pályán kell lenni. Erre van lehetőség, én azt gondolom.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönjük még egyszer, hogy itt voltak, és tényleg egy nagyon részletes tájékoztatást kaptunk a kézilabdázásról, úgyhogy bízom benne, hogy polgármester úrnak is hasznos volt ez a mostani beszámoló. Köszönjük szépen. (Szilágyi György: *A taóra még nem kaptunk választ.*) Elnézést kérek, bocsásson meg.

Lukács Zsuzsanna reflexiója

LUKÁCS ZSUZSANNA ügyvezető igazgató (Magyar Kézilabda Szövetség): Gondoltam, megúszom, de nem. A tao esetén az időbeliség kétségtelen, hogy az egyik legnagyobb problémája a rendszernek, tehát én azt mondom, hogy szerintem a cégeknek a 90 százaléka a december 20-i feltöltéskor adja oda a támogatását. Még az NSI-ben dolgoztam vagy az akkori NUPI-ban, nem, akkor már NSI volt, amikor az egész rendszer bevezetésre került. Akkor mi kaptunk a központi APEH-től egy olyan állásfoglalást, ami azt mondja, hogy aki havi feltöltő, annak nem kell kétszer befizetnie, tehát nem kell egyrészt az állam felé is befizetnie a taóját, ha támogatni akar, és plusz a támogatást is odaadni, mert ez a félelem a cégek részéről. Ugyanakkor viszont az a visszajelzésünk, hogy nagyon sok területi NAV-iroda vagy NAV-központ nem ezt mondja, tehát nem adnak ki olyan engedélyeket a cégeknek még akkor se, hogyha megkérjük, hogy ne kelljen befizetnie az állam részére is és utólag visszaigényelnie, illetve az adókedvezményt érvényesítenie, hanem párhuzamosan kell fizetnie. Tehát biztos, hogy ez egy kicsit anomália a rendszerben.

Azoknak az egyesületeknek, szövetségeknek pedig, amelyek nem úgy tervezik vagy nem úgy használják föl a taójukat, hogy esetleg valami megmarad belőle, és annak kéri a meghosszabbítását az adott évre mondjuk december 31-ig, biztos, hogy probléma az, hogy július 1-jétől a december 20-ig tartó időszakban kvázi ebből éljenek, hiszen elvileg megvan a lehetőségük, kezükben van a papír, a határozat arról, hogy ez a támogatás, erre lehetőségük van, de gyakorlatilag még nem tudják összeszedni. Tehát a személyi kifizetéseknél, a bajnoki rendszereknél ez valóban jelentős problémát tud okozni.

A másik kérdés, hogy mi lesz a tao után. Ez egy nagyon nagy kérdőjel, azt gondolom, mind az öt szövetségben, majd biztos Balázs is megerősíti. Ahogy mondtam, próbálunk természetesen okosan gazdálkodni vele, és olyan hosszú távú beruházásokat vagy olyan dolgokat megvalósítani, amik hosszú távon is segítenek. Most mondom egy példát. Kisbuszokat vásárolunk, és azokkal saját erőből próbáljuk meg megoldani a válogatottak utaztatását. De gondolom, az egyesületek ugyanezt csinálják, az egyik legnagyobb költség, ami az utánpótláskluboknál felmerül, az a személyszállítási. Ezzel valamennyit tudunk hosszú távon is spórolni, azt gondolom. Ugyanakkor az biztos, hogy ezek nem olyan nagyságrendek, amik a taós forrásokat pótolják, vagy részben a taós forrásokat, azt gondolom, részben pedig a gazdasági válság okán kieső szponzori forrásokat. Tehát biztos, hogy ez egy óriási kérdőjel, hogy mi lesz ezekkel a sportágakkal, ha nem lesz tao. Azt gondolom, hogy elég nagy bajban lesznek, akár mennyire is okosan gazdálkodnak.

Elnök úrnak volt még a létszámra vonatkozóan egy kérdése. Valóban igen jelentős ez a létszám, ahogy szakmai igazgató úr is említette, elsősorban az alacsony korosztályokban. Tehát ez majd a mi feladatunk lesz, hogy ezeket a gyerekeket megtartsuk, és egyébként ez egy jelentős problémát is okoz már lassan, mert gyakorlatilag nincs annyi terem, nincs annyi helyiség, ahol a gyerekek edzenének. Úgyhogy biztos, hogy ennek is köszönhető az a létesítményfejlesztési boom vagy igény, ami megjelenik a taós kérelmekben is, hiszen a mindennapos testnevelés bevezetésével az iskolából is kvázi kiszorulnak sokszor az egyesületek, egyre nehezebben tudnak bejutni, hiszen az iskolák sem tudják megoldani a saját kereteiken belül. Úgyhogy megfigyelhető, nagyon sok önkormányzat fog össze egyesületekkel, és próbálnak olyan létesítményfejlesztési projekteket létesíteni - lásd például Tata -, amiben nemcsak a kézilabda vagy nemcsak a látvány-csapatsportág, hanem a mindennapos testnevelés feltételei is biztosíthatóak.

Köszönöm szépen. *(Szilágyi György jelentkezik.)*

ELNÖK: Parancsolj, képviselő úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Azért hoztam föl most témának, mert szeretném is kérni esetleg a bizottságot, és pont azért, mert egy szakértő van itt a taóval kapcsolatosan. Elmondtam már a múltkor is, hogy az elmúlt 3 év tapasztalatai szerint, amennyiben ellenzékiek módosító javaslatot nyújtanak be, akkor az általában nem megy át, az elmúlt 3 évben tehát még egyetlen olyan törvénymódosító javaslat nem volt, amit az ellenzék az elmúlt 3 év alatt be tudott volna nyújtani. *(Közbeszólások: Ezt vitatom. - Sok volt.)* Egy volt egyébként, tényleg jól tudja, egy volt, egyetlenegy volt, az én módosító javaslatom, hogy egyszerre megkaphassa a két Aranycsapat-tag, de utána azt is annulálták azóta, nagyon helyesen egyébként. Tehát nem volt olyan, amit elfogadtak volna. Ezért nem szeretné a Jobbik benyújtani, viszont magának a sportnak szeretnék segíteni.

Mi lenne akkor, ha a bizottság, felkérve esetleg Lukács Zsuzsanna segítségét, megpróbálna valami olyan törvénymódosítót benyújtani, ami ezt a problémát feloldaná? Tehát olyanra gondolok, hogy mondjuk decembertől decemberig tartana adott esetben a tao-év, tehát így változtatnánk, és a szeptembertől decemberig lévő időszak pedig mondjuk a pályázat vagy a felkészülés időszaka lenne, nevezzük bárhogy. Hogy ezt jogilag hogy tudjuk megfogalmazni, azt én nem tudom, de több helyről érkezett vissza felénk is jelzés, hogy ez a félév nagyon nagy problémát jelent az egyesületeknél. És hogy ha már van lehetőségünk, és amíg van lehetőségünk a tao-pénzek felhasználására, addig szerintem tegyük minél könnyebbé az egyesületek számára, főleg utánpótlás-nevelés területén. Tehát ha egy olyan módosítást esetleg a bizottság kidolgozna és benyújtana, hogy decembertől decemberig tartson a tao-év, és szeptembertől decemberig pedig csak a pályázati előkészítés időszaka zajlik, akkor szerintem azzal tudnánk segíteni a magyar sportnak még a továbbiakban is.

Tájékoztató a vízilabda sportág utánpótlás-nevelési programjáról

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ha nincs több hozzászólás, akkor megköszönjük a tájékoztatást, és folytatnánk a 2. napirendi ponttal.

Soron következik a vízilabda sportág utánpótlás-nevelési programjáról szóló beszámoló. Köszöntjük itt a kedves vendégeinket, Kemény Dénes elnök urat, valamint Nemcsik Balázst. Meg is adnám a szót. Kaptunk szintén anyagot, úgyhogy kiegészítés van-e, illetve nem tudom, ki fogja kezdeni. Parancsolj!

KEMÉNY DÉNES elnök (Magyar Vízilabda Szövetség): Szeretettel köszöntök mindenkit. Noha kiküldtük az anyagot, most megkérem Balázst, hogy szaladjon rajta végig, és emlékeztessen minden jelenlévőt, aki már biztos, hogy többször is elolvasta, de így a biztos, én utána kiegészítésekkel fogok élni, és akkor a legvégén válaszolok a kérdésekre, amire tudok, amire nem, arra főtitkár úr, de ha lehet, akkor egyenként, mert én ennyit nem fogok tudni megjegyezni, hogyha lesz. Jó? Átadom a szót.

Nemcsik Balázs tájékoztatója

NEMCSIK BALÁZS főtitkár (Magyar Vízilabda Szövetség): Köszönöm szépen. Én pedig tényleg azzal kezdeném, nem megismételve mindazt, amit leírtunk, de azért összefoglalva és a legfontosabb elemeket kiemelve, hogy hogyan is készült, illetve miről is készült ez az anyag. Megpróbáltuk az összes olyan, Vízilabda Szövetség keretein belül működő programot, nem is tudom, mindenféle olyan jellegű tevékenységet összefoglalni, amiből azt reméljük, hogy a kilenc olimpiai aranyból egy tizedik, tizenegyedik is lehet a jövőben, a közeljövőben vagy távolabbi jövőben. Ezek között külön kiemelve láthatóak azok a tevékenységek vagy azok a programok, amelyek újak, és amikor azt írom, hogy új, akkor kérem, hogy azt úgy értsék, hogy az elmúlt 3-4 hónap termése. Tehát nagyon intenzív és az

utánpótlás-nevelés számára is nagyon gyümölcsöző hónapok voltak ezek a Vízilabda Szövetségben.

Tehát végigszaladva azokon a legfontosabb dolgokon, amiket összefoglaltunk, egyrészt megpróbáltunk egy képet adni arról, hogy hányan sportolnak a magyar vízilabdasport keretein belül, de ami egy olyan szám, ami azért igen gyorsan növekszik. Majd elnök úr egy kicsit erre visszatér. Aztán mi is felsoroltuk azokat a versenyrendszereket, amelyekben akár az országos, tehát a Magyar Vízilabda Szövetség rendezésében, akár a meglévő regionális szövetségek rendezésében az egészen fiatal gyerekektől kezdve az ifi korosztály végéig, tehát a legidősebbek sportolnak.

A vízilabda-bajnokságnak vannak a serdülő-, ifibajnokságai, tehát ezek az országos bajnokságok, és az az alatti korosztályok pedig általában regionális korosztályok, például Budapest-bajnokság, ahol egyébként nemcsak budapesti csapatok szerepelnek, de ez a budapesti szövetségnek a versenyrendszere, és vannak azok az utánpótláskupák és -tornák, amelyek többé-kevésbé hagyományosak. Ezek közül sajnos kifelejtettem a Komjádi Kupát, amely pedig éppen a leghagyományosabb és a 23 éves korig terjedő korosztálynak a legfontosabb eseménye, ez tényleg már majdhogynem egy felnőtt korosztály, gyakorlatilag ez az utolsó lépés afelé, hogy valakiből egy felnőtt, érett vízilabdázó legyen.

Hogy milyen programokon és milyen kereteken belül neveljük, illetve versenyeztetjük a válogatottakat, ezt is próbáltam összefoglalni. Itt megvannak azok a hagyományos eszközök és források, amelyekkel az elmúlt években a Vízilabda Szövetség rendelkezett vagy gazdálkodhatott. Ilyenek a korábbi NSI-, ma már MOB-támogatások, a MOB-programok, a Csillag és a Bajnok, a Héraklész, amelyekkel a fiatalok képzését, illetve a válogatottak versenyeztetését tudjuk támogatni. Nyilván ehhez adódik hozzá vagy ezt váltja fel az a tao-támogatás, illetve az a sportfejlesztési rendszer, ami az elmúlt két évben már működött, és ez lehetővé teszi azt, hogy a Vízilabda Szövetség tényleg nagy forrásokkal és kiemelt fókusszal tekintsen az utánpótlás-nevelésre, és ne csak a szövetség, hanem nyilván a klubok is. Ráadásul a Vízilabda Szövetségnek a saját forrásaiból, szponzori források közül is jelentősek a ráfordításai, nagyon sok pénzt a saját forrásaiból költ erre a programra és erre a tevékenységre az MVLSZ.

Ezek a korosztályok, nagyon sok válogatottcsapat van, egészen fiataloktól, 10-12 éves gyerekektől azokig az ifjúsági és serdülőválogatottakig vagy junior és ifjúsági válogatottakig, amelyek már világversenyeken, Európa-bajnokságokon, világbajnokságokon vesznek részt. Tehát mindannyiukat versenyeztetni kell, illetve szakmai táborokban kezdődnek meg a kiválasztások, és ahogy a gyerekek idősödnek, egyre többet foglalkoznak velük a szövetség szakemberei, és a legidősebb korosztályok a világversenyeken vesznek részt.

Később az anyagban kiemeljük azt is, hogy idén Magyarországon is lesz egy világverseny, egyébként 20 év után. Akkor, '93-ban, ha jól mondom, '92-ben vagy '93-ban Sopronban volt egy Európa-bajnokság, ez volt az utolsó ilyen nagy verseny Magyarországon, és ezért nagyon nagy dolog, hogy idén Szombathely újra egy ilyennek, tehát egy világbajnokságnak ad otthont. Ezúton is és nagyon köszönjük azokat a támogatásokat vagy azt a támogatást, amelyet mondjuk az államtitkárságtól kapunk vagy akár az önkormányzattól és a szervezőktől, hiszen ez egy nagyon nagy munka, egy nagy feladat a szövetségnek is meg a szervezőknek is, hogy egy jó színvonalú esemény jöhessen létre Szombathelyen.

Ami újdonság, és ugyancsak az anyagban foglaltatik, ezek a régióválogatottak. Élve azokkal a lehetőségekkel, amelyeket ez a sportfinanszírozási program nyújt, tehát magyarul, a tao, mi is új programokat vezetünk be, és az egyik ilyen a régióválogatottak rendszere, ami egy regionális területi szintű kiválasztás. Nagyon sokat segíthet abban, hogy ne csak azokban a városokban vagy azokban a nagyobb központokban fedezzék fel a gyerekeket, ahol jó vagy minőségi utánpótlásmunka folyik, hanem mindenhol, ahol Magyarországon vízilabdasport

van, onnan a legtehetségesebbek el tudjanak jutni olyan edzőkhöz és olyan egyéni képzésekre, amelyek segítségével fejlődni tudnak.

Amit ugyancsak kiemeltünk, mert fontosnak tartjuk, az az, hogy a szövetség ebben a társasági adós... Hogy is mondjam, egy nagyon nagy feladat minden szövetség számára és nagyon nagy kihívás az, hogy a lehető legjobban használják föl a klubok, illetve maga a szövetség is azokat a forrásokat, amelyek jelenleg rendelkezésre állnak, és még nem tudjuk, hogy hány évig, de reméljük, hogy sokáig rendelkezésre állnak, de akármeddig is, a lehető legtöbbet kell ezekből a forrásokból kihozni. A szövetségünk a szakemberek segítségével beazonosította azokat a célokat - ez ugyancsak idén történt -, amelyek a legfontosabbak. Tehát pontosan megmondtuk és kiadtuk a kluboknak azt a stratégiát, hogy mit szeretnénk, ha ők követnének, mik azok a célok. Itt elsősorban a maradandó befektetésekre kell gondolni, tehát akár az edzőképzés - a tudás nyilvánvalóan megmarad -, akár a vízfelület-növelés - hiszen a vízfelület megmarad -, akár a befedése a jelenleg meglévő medencéknek, hiszen ez is maradandó értéket képvisel. Ezeket szeretnénk előnyben részesíteni, amikor a tao-pályázatok beérkeznek vagy amikor bíráljuk őket, és egyébként nyilván más fontos tevékenységeket is, akár a köpenyvásárlás, fürdőköpeny, vagy az edzői fizetések, hiszen ezek azok, amelyek néhány éven belül már a sportágra nem mutatják hatásaikat.

Tehát ez egy új stratégia, ami nagyon-nagyon fontos, és amit a klubok, illetve a klubokat képviselő elnökség elfogadtak.

Ugyancsak új dolog az utánpótlás-szakmai segédanyag. Nem is tudom, hogy elég jól vagy elegánsan hangzik-e ez így, de ez egy körülbelül 70 oldalas, nagyon-nagyon komoly anyag, amelyet a szövetség legkiválóbb szakemberei hoztak össze és hoztak létre azért, hogy az utánpótlás-nevelésben résztvevő több száz magyarországi szakembernek valamilyen mankót adjon és valamilyen olyan útmutatást, hogy mit kell egy fiatal játékosal ahhoz tenni vagy hogyan kell edzeni azért, hogy az a játékos a legmagasabb szintekre juthasson el. Ez ahhoz képest, hogy néhány hónap alatt készült el, tényleg egy nagyon komoly szakmai anyag lett, amire a szövetség nagyon büszke lehet, azt gondoljuk.

A világbajnokságról beszéltünk.

Egy utolsó dolog, amit itt kiemelünk ebben az összefoglalásban, ez a suli-pólóbajnokság. Ezt azért helyeztük a végére, mert ez azért nem a szó szoros értelmében vett utánpótlás-nevelésről szól, hanem inkább a tömegbázis növeléséről, hogy egyértelmű legyen, nem egy magas szintű, hanem egy mindenki számára hozzáférhető gyerekbajnokság, iskolák számára hozzáférhető. Nagyon sokan csak itt találkoznak magával a vízilabdával, vagy itt tudják kipróbálni a sportágot. Nyilván kisebb esélye van, hogy ezen játékosok közül válogatottak lesznek, de arra nagyon nagy esély van, hogy megszeretik a sportágot, amely a sportág számára hosszú távon ugyanolyan fontos.

Úgyhogy itt átadnám a szót elnök úrnak, hogy egészítse ki az elmondottakat, és aztán nyilván majd az önök részéről is várjuk a kérdéseket.

Kemény Dénes kiegészítése

KEMÉNY DÉNES elnök (Magyar Vízilabda Szövetség): Igyekszem arra, hogy a kiegészítés ne legyen hosszabb, mint az előterjesztés. Kezdem azzal, hogy Londonban a csapat ötödik lett, és azt, hogy a csapat nem nyert Londonban, ötödik lett, nem nyert, már valamennyire előrevetítette az előző három év eredményesora. Ennek alapvetően az volt az oka, hogy míg már Sydney és Athén, Athén és Peking között is a csapat mindig egy egészséges vérfrissítésen esett át úgy, hogy Sydneyben 24 éves átlagéletkorú csapat nyert aranyérmet, ennek ellenére tudott olimpiáról olimpiára jó néhány fiatal bekerülni, azaz beverekedte magát, ez sajnos Londonra már nem történt meg. Nem azért, mert beleszerelmesedtem a játékosaimba, hanem azért, mert meg tudták őrizni a helyüket a fiatalok

támadásával szemben az idősebbek, annak ellenére, hogy a tudásuk, a produkciójuk már gyengébb volt, mint az előző olimpiákon. Ez azt hozta magával, hogy a csapat nem volt 3-4 góllal jobb a mezőnynél. Az előző olimpiákon egy vagy esetleg két azonos tudású csapatot kellett megelőzni; itt maximum egyformák voltunk a riválisokkal, és akiket meg lehetett volna verni, nem sikerült a negyedöntőben győzni, így lettünk ötödikek.

De én a saját bőrömon éreztem az utolsó 4 évben mint szövetségi kapitány még, hogy a válogatottba érkező fiatal tehetségek, akik a junior vagy az ifiválogatottak legjobbjai voltak, kiemelkedően legjobbjai, azokat én az edzéseken az utolsó félórában vízilabdázni kellett tanítsam. Most ez egy elég durva megfogalmazás, de így volt. Az előző olimpiai ciklusokban ilyen nem volt. Tehát amikor bekerült egy Madaras vagy egy kis Varga Zsolt vagy egy Steinmetz Ádám, javítani kellett a tudásukon, de alapszolgákban nem voltak lemaradva, pedig ők is a legjobbjai voltak az utánpótlás-válogatottaknak.

Igazából én ennek az egésznek a háttérében azt láttam, itt olvashattatok számokat a létszámról, most 7700-nál tartunk igazolt játékosokat illetően, ha az elmúlt 2 év pályázatokból fakadó közel ezres váratlan növekedését a létszámnak levonjuk, ami nyilván a pályázható összeg miatt ugrott így meg, de a valóságban természetes módon megnégyszereződött 12 év alatt az utánpótlás-játékosok száma. Ez pedig az eredményeknek is, Kásásék sportszellig mivoltának volt köszönhető. Ezt nem tudta sem az uszoda - vízfelület -, sem az edzői kar szakmai munkával már ellátni, és itt a mennyiség a minőség rovására ment, nem pedig javította.

Úgyhogy az első elképzelésem az volt rögtön, amiről egyébként Balázs itt most beszélt, hogy Horkai Györgyöt megbíztam, aki az utánpótlás szövetségi kapitánya, hogy a legjobb szakemberekkel csináljanak egy szakmai ajánlást, mert utalnom kell az előzőekben elhangzottakra, Magyarországon azért mindenki tud mindent, tehát szakmai kötelezést nem tudunk csinálni, de ajánlást igen, azt legfeljebb, hogy ha már háttal állunk, akkor is olvassák. A lényeg az, hogy ez egy értékes, 70 oldalas olyan anyag lett, ami azt kéri majd számon, hogy az összes fontos poszton, az összes évjáratban, tehát 10 évestől 19-20 éves korig kinek mit kell tudnia. Most elindult már egy videó-, oktatóanyag-készítés is, ami nyár végére meglesz, és akkor ehhez már mellékelni fogunk egy olyan anyagot, ami azt is meg fogja mutatni, hogy mely gyakorlatokkal hogy lehet ezt évjáratról évjáratra elérni. Ez az ajánlás azt a hiányt hivatott majd pótolni, amit az előbb említett módon én tapasztaltam, hogy 18-19 éves korukra a játékosok tudáshiánnyal érkeznek, ami pedig abban a korban már szükséges lenne. Ez az egyik oldala.

A másik, ugyanakkor egy újabb lépés, hogy még az édesapám által huszonvalahány éve elindított piramis felmérési szisztéma és rendszer majd most kiegészítésre kerül. Azt hiszem, arról itt nem esett szó az anyagban. Múltkor Schmitt Pál levitte az unokáit a szigetre, és meglepődött, 10 éves korban az összes klub összes gyerekedzője elküldheti, akit tehetségesnek gondol, ez egy központi felmérés, kétnapos felmérés, itt mindenki különböző tesztekkel kap egy rangsort. Ez már több mint 20 éve így van, tehát azért az elmúlt időszakok eredményei ebből is fakadtak, ha az összes 10 éves gyereket évről évre fölmérjük huszonvalahány éve, akkor mindig lesz köztük egy 20-30-40-es létszám, akiket figyelemmel kísérünk. Ez természetesen a későbbiekben változhat, mert különböző módon érnek a gyerekek, ez nem probléma, de ez az alapja annak, hogy aztán lesz egy serdülőválogatott, egy ifiválogatott, egy junior válogatott. Már a legkisebbeknek is vannak nyári táboraik, azoknak is vannak havi szinten közös edzéseik, általában Budapesten.

Amit Balázs említett, most ezek az „A” válogatottak, hogy így mondjam, tehát a legjobbak egy-egy korosztályból. De minden klubnak, mondjuk egy Kaposvárnak, amely nem egy klasszikusan erős vízilabdaváros, van egy gyereke a 13 évesek válogatottjában, de lehet, hogy van még három, akik szintén ügyesek, az a délnyugat-magyarországi régió, minden hónapban két edzésnapon résztvevő, úgynevezett, általam úgy sejtett, olyan „B” utánpótlás-

korosztályos válogatott lesz. Ebből négy régiót csinálunk. A lényeg az, hogy kettő esetet tudok mondani az elmúlt négy olimpiáról, hogy olyan játékos lett olimpiai bajnok, aki a fater által kialakított piramisrendszerben nem volt benne. Tehát nem volt azért rossz a munka. Az egyik Gerendás György, aki nem volt soha utánpótlás-válogatott, a másik Biros Péter.

Különböző okai voltak ennek, de azt gondolom, hogy olyan negyven olimpiai bajnokról, ha kettő ebből az utánpótlás-szisztémából átesett a szitán, és később került be, nem olyan tragédia, de most azt szeretnénk, hogy kettő se legyen. Tehát mindenki, aki esetleg később ad rá okot, bekerülhessen.

További lépés a minőség, az utánpótlás-minőség javítására. Pillanatnyilag a vízilabdaedző-képzés lehetőségei lecsökkentek. 20 évvel ezelőtt el lehetett végezni az egyéves, a kétéves - amit szintén a TF szervezett - és a négyéves szakedzőit. Most vízilabda-szakedző úgy lehet valaki, hogy ha beiratkozik a bolognai rendszerben 3 plusz 2 éves képzésre testnevelő tanárnak, mellette fölveszi a vízilabdát. A vízilabdások a svédsekéről annyit tudnak, hogy a tornateremben az a focikapu. Kizártnak tartom, hogy egy vízilabdás el tud végezni testnevelő tanári szakot, ennél fogva ki lettünk zárva a szakedzői képzésből. Tudomásom szerint aktuálisan van kettő, aki vízilabda-szakedzőire jár, szerintem nem pólósok, hanem tornászok, csak fölveték a pólót. Előzőleg pedig 10-12 diák végzett szakedzőin két évenként, ami azért mégiscsak egy mennyiség volt.

Itt átugrok egy picit a tao-pályázatra is mindjárt. Tehát mivel ez a képzés nekünk nem megfelelő, Sós Csabával, aki az úszótanszék vezetője, leültünk, fölkerem Kásás Zoltánt, Tamás édesapját, hogy szervezze meg, és az MVLSZ most indít szeptembertől önállóan kétéves edzőképzést. Ezt első lépésben a TF-fel helyel-közzel már kooperálva akkreditáltatjuk. Jó néhány tantárgyat nem is tudnánk tanítani, mindenképpen a TF-től kell tanárokat kapjunk. A LEN-nel már megbeszéltem, az Európai Úszósövetséggel, ők is nagy örömmel akkreditálják, szerintem a FINA is. És engem rohadtul nem érdekel, hogy mit fog élni, de négy fél évet követően lesznek edzőink. Lehet edzősködni mindenféle edzői oklevél nélkül, sőt edzői tanfolyamra járás nélkül is, de szívesebben megyek például fogorvoshoz, hogyha az járt egyetemre, nem pedig csak ott van a fogorvosi szék mellett és áll. Apám meg szokta kérdezni a sebésztől műtét előtt, hogy „hányas voltál, kettes vagy ötös?”.

Tehát én úgy gondolom, hogy abból nagy kára a mai edzőknek nem lesz egynek se - mert szerintem százas nagyságrendben állnak vízilabdaedzők a parton -, ha elvégzi ezt a négyfél éves tanfolyamot, nevezzük, aminek akarjuk, akkor, hogyha itt oktatók különböző alaptantárgyakra, majd később a vízilabdára fogják tanítani. Nyilván a LEN fog küldeni külföldi menő edzőket előadásokat tartani. Nem baj, azoktól is lehet tanulni, legfeljebb majd nem mondjuk meg nekik. Én úgy gondolom, hogy ez egy jelentős lépés lesz ahhoz, hogy ha Rióra még nem is lesz meg az érzékelhető hatása, de a következő olimpiára, akár Benedek Tibornak, akár majd a későbbi szövetségi kapitánynak, vagy a lányoknál Merész Andrásnak ne kelljen vízilabdázni tanítani felnőttválogatott-edzésen.

A másik, amit szintén ezzel akartunk érzékeltetni, hogy a tao-pályázatban azért, hogy ne legyen egy szabadrahlás a klubok részéről, mert én visszanéztem az előző pályázatokat, egész édes dolgok voltak benne, és én azt nem szívesen írnám alá, mert este a fél 8-as híradóba be lehet kerülni, hogy visznek rabszíjon be a Markó utcába, de amikor hajnalban kiengednek, azt nem fogja mutatni a híradó. Úgyhogy én nem fogok aláírni olyan taós pályázatokat, amelyek itt divatok voltak. Mi kiraktunk a saját honlapunkra egy olyan kritériumrendszert, ami alapján egy klub reálisan, az igazi költségeinek megfelelően pályázhat egy összegre. Ez tartalmazza egyfelől azt a produkciót, amit az a konkrét klub a vízilabdáért eddig tett, valamint tartalmazza nyilván a sportolói létszámot. De fejenként 100 ezer forinttal többet lehet például pályázni, hogyha valakinek szakedzői végzettségű edzője van. De hát azt mondják, jogosan, hogy nem nagyon tudunk, mert nincs túl sok. Hát most ezen segít ez a mi képzésünk, mert ha valaki már egyáltalán beiratkozik, azt figyelembe fogjuk venni.

Körülbelül ennyi. Szívesen válaszolok kérdésekre.

ELNÖK: Köszönjük szépen a tájékoztatást. Azt gondolom, hogy ritkán találkozunk hasonló beszámolókkal, de azt hiszem, a bizottság számára is fontos, hogy ilyen életközeli dolgokkal találkozzunk. Azt gondolom, hogy... Bocsánat, képviselőtársaimat kérdezem, hogy kérdésekkel hogy állunk. *(Révész Máriusz jelentkezik.)* Parancsolj, képviselő úr!

Kérdések, felvetések

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Én abban a szerencsés vagy szerencsétlen helyzetben vagyok, hogy az oktatási bizottságnak is tagja vagyok, és én síoktatóként szembesültem először azzal, hogy ami sportoktatóképzés címen ebben az országban folyik, az egy agyrém. Tehát amikor a bokszolókat, a sakkoktatókat, meg nem tudom, kiket együtt képeznek, és a 70 százaléka az elméleti tantárgyaknak ugyanaz, és ráadásul, aki az egyiket elvégzi, mert sportoktató végzettséget kap, az akár oktathatja a másik sportágat az első szinttel, ilyen szerintem a világon nincs. Én többször felvettem, polgármester úr a tanú, ő is ebben a bizottságban tag, hogy ezt az egészet valahogy rendbe kellene rakni, mert ez biztos, hogy nem jó így. Simicskó István is elsütötte azt a viccet, hogy van közös dolog a sakkban és a bokszban, mert mind a kettő megmozgatja az agyat. De azért az, hogy a képzés 60-70 százaléka ugyanaz legyen, egészen elképesztő.

Ugyanez van gyakorlatilag magasabb szinten. Ha az előző előadásra figyeltünk, akkor ugyanezt mondta el a kézilabdás kolléga, ugyanezt mondta el Kemény Dénes, ugyanezt tudom elmondani még öt másik sportág esetében is, úgyhogy valószínűleg nagyjából mindegyikben ugyanez van.

Úgyhogy én nagyon határozottan szeretném azt javasolni, hogy vagy ebben a félévben, vagy a következő félév elején az edzőképzésről, szakedzőképzésről egy külön napirendi pontban tárgyaljon a bizottság, és fogalmazzuk meg a javaslatainkat. Szerintem itt az oktatás területéről is meg kell hívni a megfelelő embereket, mert most itt elég egyértelműen kiderült, hogy gyakorlatilag a továbblépésnek az egyik akadály az, hogy ezen a területen abnormális szabályokat állítunk fel. Biztos vagyok benne, hogy egy külföldi szakedzőnek nem kell ötéves testnevelésszakot elvégezni ahhoz, olyan körülményekkel, hogy belőle szakedző legyen. Tehát miért tolunk ki egyébként a saját sportolóinkkal, saját versenyzőinkkel, illetve hosszú távon a saját gyermekeinkkel? Úgyhogy itt nagyon határozottan azt gondolom, hogy ebben a ciklusban még neki kell állni ennek az egész ügynek.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Államtitkár úr, parancsolj!

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma): Csak egy mondat erejéig. Az edzőképzés problémáját mi is érzékeljük, érzékeltük az elmúlt időszakban, és ennek érdekében a MOB-bal közösen, valamint az OSEI-vel, tehát a Sportegészségügyi Intézettel együttesen egy munkacsoportot hoztunk létre, vizsgáljuk ennek a problémának az értelmes megoldási lehetőségeit. Ez az egyik irány. Valóban tenni kell, tehát még ebben a ciklusban mi is erre törekszünk.

A másik pedig, hogy éppen holnap tárgyalja a kormány a kiemelt edzői státuszok kérdéskörét. Igaz, most a látvány-csapatsportágak ebben nincsenek benne, majd azt kidolgozzuk még, hogy ez hogyan fogja érinteni az ott dolgozó edzőket, de az állam szeretné megbecsülni azokat az edzőket, akik egyébként az ország számára olimpiai bajnokokat, helyezetteket, világbajnokokat, Európa-bajnokokat tudnak folyamatosan képezni. Tehát az

edzőkérdést valóban rendezni kell. Elindultunk rajta, de mindenféle értékes tanácsot szívesen fogadunk.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: *(Jelzésre:)* Szilágyi György képviselő úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Ez egy reakció, mondta az államtitkár úr, hogy már foglalkoznak vele, de meglepve tapasztaltam, hogy a Testnevelési Egyetemet nem említette. Szerintem azért a Testnevelési Egyetem Magyarországon egy olyan érték, amit elképzelhető, hogy... *(Dr. Simicskó István: Benne van.)* Benne van? Jó, csak azt hittem, hogy esetleg kimaradt belőle, mert a Testnevelési Egyetem mindenképpen szerintem egy olyan érték, ahol megfelelő, színvonalas munka folyik. Az elképzelhető, hogy különböző átalakításokat kellene végezni, tehát például, hogy ne úgy lehessen valaki szakedző, hogy ha öt év alatt elvégzi a testnevelő tanári szakot és a diplomája is megvan hozzá.

Szeretném megköszönni azt a beszámolót és azt az őszinteséget, hogy egy percig nem éreztem azt egy mondatában sem, hogy próbálná szépíteni valamennyire a sportág helyzetét vagy a sportághoz kapcsolódó dolgokat, hiszen azt mondta, ön volt az első, akitől arról hallhattunk, pedig több szövetséget már meghallgattunk különböző ügyekben, aki először beszélt arról őszintén, hogy a taóval igenis voltak próbálkozások arra, hogy esetleg ne úgy használják fel, mint amire a cél szolgált volna. Az nagyon helyes, hogy ha egy szövetségi vezető erre odafigyel és megpróbálja ezt keményen kézben tartani, hiszen mindannyiunknak fontos az, hogy amit közpénzből nyújtunk, az valóban arra a célra is fordítódjon, amire szeretnénk.

Viszont lenne egy kérdésem. Örök probléma, és a vízilabda még ebből a szempontból egy kicsit speciális terep is, hogy a tömegesítés és az élsport helyzetét hogy tesszük egymás mellé. Van, aki azt mondja, hogy sokkal többet ér, ha négy-öt ember fiatal korától, gyerekkorától kezdve végigsportolja az életét, mintha valakiből világbajnok lesz, lehet, hogy egy világbajnok nem ér annyit, mintha mondjuk hat ember egészségesen éli le az életét. De ez igaz lehet egyébként adott esetben mondjuk a labdarúgásra, vagy olyan sportágakra, amelyeknél nincsenek speciális lehetőségek vagy nincsenek speciális feltételek.

A vízilabdánál azért van egy alapfeltétel, ez pedig a vízfelület, ami meghatározza a vízilabdát és a vízilabda lényegét. Ezzel a tömegesítéssel vagy azzal, hogy egyre népszerűbb a vízilabda sportág, egyenes arányosan nem növekedett a vízfelület Magyarországon. Ez óhatatlanul problémákat jelenthet akár az élsportra kihatólag is vagy a versenysportra kihatólag, hiszen vagy mindenkit beengedünk a vízbe, és akkor nem lehet normális edzéseket tartani, nem lehet normálisan bajnokságokat szervezni, nem lehet esetleg hétvégén bajnoki mérkőzéseket játszani, vagy pedig inkább foglalkozzunk mondjuk a versenysporttal, és akkor viszont kiszorulnak azok az emberek a medencéből vagy a vízfelületről, akik egyébként egészséges életet szeretnének élni. Ennek a megoldása lenne az, hogy építsünk minél több uszodát, növeljük a vízfelületet. Itt viszont megint van egy kérdés, és erre irányulna igazából a felvetésem. Ha minél több uszodát csinálunk, és minél több vízfelület áll majd rendelkezésre, benne van a tao-törvényben is, hogy ezeket az uszodákat 15 éven keresztül üzemeltetni kell. De nemcsak 15 éven keresztül gondolkozik akkor az ember, hanem még hosszabb távon. Van egy üzemeltetési költség, fenn kell tartani ezt az uszodát, normális körülményeket kell teremteni.

Itt megint az a kérdésem, hogy fönnt tudjuk-e tartani tao-pénz nélkül ezeket az uszodákat, ha építünk uszodákat, vagy pedig hogy látják, hosszú távon megoldott-e ezeknek a létesítményeknek a fenntartása, akkor is, hogyha esetleg esik valamennyire a népszerűsége éppen adott esetben a vízilabdának, vagy pedig nem tudjuk, hogy változik a gazdasági helyzet, tehát mennyire lesz a szülőknek pénze arra, hogy tagdíjakat fizessenek, mennyire lesz

pénze arra, hogy a gyermeket uszodába járassák. Tehát szerintem ez egy fontos kérdés lehet a jövőre nézve.

ELNÖK: Parancsolj!

Kemény Dénes válaszai

KEMÉNY DÉNES elnök (Magyar Vízilabda Szövetség): Nálunk a tömegsport és a versenysport egy és ugyanaz, mert vízilabdázni tömegsportszinten nem lehet, mert úszni kell tudni hozzá, sőt vízilabdázni kell tudni hozzá. Többen kérdezik tőlem az ismeretségi körben a 7-8 éves gyerekről, hogy mit sportoljon. Én általában vízilabdát szoktam javasolni, és elkezdenek röhögni, és ez nem így van. Tudniillik ugyanaz a terhelés, amit a gyerek megkap, és mondjuk 18-20 éves koráig kapja, amikor a nemes szervek kialakulása zajlik, a vízben van, és annál ideálisabb közeg nincs. Tehát az evezősök után mindig a pólósoknak volt a Sportkórházban a legnagyobb vitálkapacitásuk. Arról nem beszélve, hogy a szárazföldi sportágakban az ízületek - és ezt tudják azok is, akik ezt csinálják - sokkal nagyobb veszélynek vannak kitéve a kemény közeg miatt, a tömegvonzás miatt, mint ugyanaz a vízben. Nálunk is lehet sérülés, de az általában bonyóbból van, de hát anélkül meg nem ér semmit a vízilabda.

Tehát én azt látom, hogy az, hogy rengetegen elkezdtek vízilabdázni, nem baj, egyfelől egészségesebbek lesznek, másfelől kikerül közülük a válogatott játékos, és harmadrészt legalább érettségiig, de sokan az egyetem végéig ezt megtartják, és legfeljebb ritkábban járnak már edzésre, kevesebbet költ rájuk az állam kórházban. Vannak 30-40 közötti korosztályos csapatok, akik területi bajnokságokban indulnak, nyilvánvalóan fitneszterem helyett uszodába járnak.

Az uszoda, a vízfelület kérdése. Az előbb én arról beszéltem, hogy a tao-pályázatban mi igyekeztünk racionálni a klubok kérését, mert noha nem mi adjuk, hanem az állam, de nem tartom reálisnak a szabadrablást. Az uszoda esetében viszont mindent támogatunk, mert a vízfelület hosszabb távon nemcsak az élsportnak, hanem az úszásoktatásnak, az egyetemi sportnak, a lakossági mozgásnak, mindennek az alapja. Ha Varga Mihály meglátja, akkor majd hanyatt esik, de jó sok uszodapályázatunk érkezett, és ezeket természetesen továbbítom, mert ez viszont örökös, ez megmarad. Tehát van, aki az aktuális támogatást jól fogja fölhasználni, van, aki kevésbé, nehezebben tudjuk ellenőrizni, nehezebben tudjuk irányítani, de az uszoda az uszoda.

A fenntartás probléma. Például az óbudai polgármester úr szeretett volna egy Vasas-uszodát, és a fenntartás nehézségei végett most ez a Vasas-uszoda tudomásom szerint Csillaghegyen fog megépülni, mert így átkerül a fenntartása a fővárosi fürdőkhöz. Ez egy konkrét példa, itt vannak nálam egyébként a számok egyenként. Én azt mondom, hogy nekem szinte mindegy, mert a tréning tréning, felület lesz, szép uszoda lesz, a Vasas továbbra is a bajnokikat a Komjádiban fogja játszani. Legszívesebben azokat az uszodaépítéseket támogatom, amik a felület nagyságát növelik, tehát nem okvetlenül a több ezres lelátós, szuper uszodát, mert a mérkőzések megrendezéséhez megvannak az aktuális uszodák, de ha a vízfelület nő, akkor a tréninglehetőség nő.

Debrecenben építettek hét évvel ezelőtt egy fantasztikus uszodát. Általában üres volt és drága volt. Most már újat kell építsenek, mert szépen, lassan hozzászokott a város, hogy van uszoda, egyre több sportág kéri a saját felületét, plusz az egyetemisták, plusz az úszásoktatás, plusz a fürdőző közönség, most már tovább kell hogy lépjenek. Tehát kialakult egy kultúra, pedig előzőleg is volt Nagyerdőn egy strand.

Tehát én úgy gondolom, hogy amennyiben önkormányzati szinten megvan a fenntartó, akkor az uszodabérlettel, tehát a vízfelületbérlettel a fenntartó valamennyire csökkenti a

költségeit. De olyan uszodát még a világon nem építettek, ami nem lenne veszteséges. Hol nyereséges? Hát a kórházban, mert az állam fizeti a betegek ellátását is, ott viszont valószínűleg több jön vissza, mint amennyibe az uszoda kerül vagy az uszoda fenntartása kerül.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ha nincs más kérdés, nagyon köszönjük, hogy itt voltatok. Azt gondolom, hogy még egyszer gratulálok az előző eredményekhez, de ez ugyanígy a kézilabdára is vonatkozik, bízom benne, hogy hasonló eredményeket fogtok elérni a továbbiakban, és amit tudunk, természetesen segíteni fogunk. Köszönjük szépen.

Még annyi, hogy a napirendi pont végére értünk, de meg szeretném köszönni a vendéglátónknak még egyszer, polgármester úrnak, illetve főigazgató úrnak, Tompa Andor úrnak a lehetőséget, köszönjük szépen. Azt gondolom, hogy a következő lépés, hogy körbevezetnek bennünket, már aki még nem volt itt, annak újdonság lesz, és utána elviekben egy futballmérkőzés is lesz. Úgyhogy köszönjük szépen még egyszer. Folytatjuk a bejárással. *(A jelenlévők ezt követően megtékitik az edzőtábort.)*

(Az ülés befejezésének időpontja: 11 óra 53 perc)

Dr. Bohács Zsolt
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Földi Erika